

VYTRŽENÍ

kázáno 4. prosince 1965 v Yuma

Je to veliká výsada, být sem pozván a vrátit se sem. Posledně jsme zde prožili nádherný čas. Když jsem se dozvěděl, že mohu zase přijít, byl jsem velice potěšen. Člověka povzbudí, jestliže slyší všechna ta svědectví a milá slova od lidí.

Billy mi řekl, že s tím bratrem z Las Vegas, který by chtěl mít shromáždění tam v té skupině, budu hovořit hned po skončení bohoslužby. V lednu před shromážděními ve Phoenixu budeme mít čas přijít do Las Vegas., Tak to řekl. Již dávno jsme tam chtěli jít. Myslím, že kdysi tam byl bratr Art Wilson. Je možné, že tam stále ještě je. On a sestra Wilsonová mě prosili, abych přišel. Ale ještě jsem k tomu neměl příležitost. Možná, že tentokrát budu moci přijít.

Tamhle je Billy Paul. Myslím, že bratr Roy Borders tady také někde je. Někdo říkal, že je tu bratr Roy nebo bratr Peary, bratr Lee nebo některý z nich. Oni budou schopni podat informace a data našeho příchodu.

Před chvílí jsem zde viděl mnohé kazatele. Jsem velmi rád, mohu-li potkat mé bratry. Přál bych si mít čas jít s vámi domů, neboť vím, že máte tu nejlepší kuchyni v celé zemi. To by bylo milé.

Bratr Peary se dnes večer dopustil dvou věcí. Má proti sobě dva body. První je, že vypnul mikrofon venku. To jsi zavinil ty, bratře Peary. Ale vpravdě nevěřím, že za to můžeš, to jsem řekl jen v dobrém. Někdo chtěl začít mluvit.

Ten druhý, že šel ven, hovořil s bratrem Collinsem a jinými a řekl: „To jídlo bylo dobré, ale muselo být připravené Mexičanem nebo Španělem. Byl to nejostřejší pepř, který jsem kdy jedl.“ Tak pokračoval, aniž by tušil, že mluví také k tomu kuchaři.

On řekl: „Já jsem ten kuchař.“

To byl tvůj texaský způsob. Zde v Arizoně mu to brzy odvykneme, když u nás zůstane, že?

Je skutečně pěkné být zde. Zřejmě to nevyznělo vtipně, ale my máme smysl pro humor. Samotně Pán měl také smysl pro humor. ON řekl s ohledem na Heroda: „Jděte a řekněte té lišce: Věz, Já vyháním zlé duchy a uzdravuji dnes a ještě zítra a pozítří s tím přijdu k závěru.“ Jestliže měl smysl pro humor, pak ani nám to nebude tu a tam škodit.

Trochu se již připozdilo. Obyčejně káži asi 4 hodiny. Protože ale vím, jak je milý ten bratr a sestra a celá skupina zde, vyjádříme se dnes večer krátce. Řekl jsem to Terrymu. On se ptal: „Máme založit dvou nebo tříhodinový pásek?“

Odpověděl jsem: „Ne, Terry, tohle je banket. Budu k těm lidem o něčem mluvit jen třicet, čtyřicet minut.“ Ano, já vím, zkusím to pokaždé.

Když jsem byl ještě mladý, přicházeli lidé, naslouchali mi, protože jsem byl mladý kazatel, mladý hoch. Oni říkali: „Nuže, Billy Branham ...“ Víte, tehdy jsem byl ještě velice mladý, neukončil jsem základní školu, nemám žádné vzdělání. Oni přicházeli, aby slyšeli mou zajímavou řeč, v obzvláštní Kentucké angličtině. Před krátkým časem bylo ve shromáždění řečeno: „Povstaňme a zazpívejme národní hymnu.“ Vstal jsem a začal

zpívat: „For my old Kentucky home far away.“ To je jediný národ, který jsem znal, a proto to pro mne byla národní hymna.

Když je ale člověk starší, a vy přijdete, potom se musí člověk prokázat něčím trochu více než tím. Pavel řekl: „Když jsem byl dítě, mluvil jsem jako dítě a myslel jsem jako dítě.“ Člověk jedná jako dítě. Ale jestliže člověk zestárne, pak ty první kroky, vrávorání a pády, povstání a nové pokusy odloží. Po čase můžete jít přímou cestou. To musíme jako vojáci kříže dělat. Nyní je na čase jít přímo po této cestě výsosti do nádhery.

Věřím, že žijeme v závěrečných událostech světových dějin. Věřím skutečně, že příchod Páně je blíže, nežli bychom mysleli. Nyní bych chtěl asi na třicet minut zaměřit vaši pozornost na jedno biblické místo, které chci dát jako základ pro můj biblický text. Budu se odvolávat ještě na jiná místa. Když jsem byl nedávno doma, přemýšlel jsem o těchto věcech. Pak mi to přišlo: Nevím, zda mohu probrat celé biblické místo. Použiji z toho jen jednu část dnes večer v této bohoslužbě. Chtěl bych říci ještě něco, zatímco si otvíráme Žalm 27, ze kterého bych chtěl přečíst prvních pět veršů.

Říkám to s ohledem na skupiny Obchodníků plného evangelia. Bratr Peary hovořil o knihách atd.; i o nových, které právě vyšly. Jak mnozí si vzpomínají na pásek „Je toto ten čas?“, které jsem měl s sebou ve Phoenixu na konferenci a nač jsem se v tom kázání odvolával? Ta událost v něm zmíněná byla pro tuto rozhodující.

Zažili jsme mnohá nadpřirozená potvrzení psaného Božího Slova pro tuto hodinu, když nyní jakoby nic takového na nás nepřicházelo. Proto je to opravdu reálné. Podívejte, vy byste žasli, kdybych vám řekl, co se doopravdy děje. **Mnozí z vás cizích možná slyšeli, že tito muži povstávají a dělají různé poznámky ke zvěsti této hodiny atd. Co tím oni míní, je zaslíbení Boží pro tuto hodinu.** ON zaslíbil, co bude činit a vidíme, že přesně to, co oznámil, potvrzuje stejným způsobem a formou. To, co je předpověděno, se pokaždé dokonale naplňuje, neboť je to Bůh, který to říká.

Jestliže člověk, úplně jedno který, by udělal takovou předpověď, pak by šance, že by se v jistém čase naplnila, byla 1:10 000 000. Jestliže by se předpověď týkala jistého místa, pak by pravděpodobnost naplnění události byla 1:100 000 000. Pokud by se to týkalo jistého času a jistého místa, pak se to nedá odhadnout. Jestliže ale vidíme, že se to pokaždé uskutečňuje, pak je to od Boha. Potom to okamžitě vidíme v Písmu, i když nám to připadá divné. Ale my zkoumáme Písmo, aniž bychom věděli, kde máme hledat, a Duch svatý to uvádí na světlo a dává dohromady jako celek. Tak vzniká celkový obraz, že poznáváme hodinu, ve které žijeme.

Nyní vstupujeme do nového úseku. Dorazili jsme k rohu. Pro zedníka je jednoduché klást na sebe cihly při rovné zdi, ale obtížnější je zdít rohy. Pokud někdo staví jen rovnou zeď, jak to je v případě denominací, pak jde vše dobře, ale jestliže se dostaneme na roh a musíme nasadit další stěnu, je to jiné. Bůh nestaví zeď; On staví dům. V něm jsou mnohé části a různá sestavení. ON to předpověděl zde v Bibli. Každý se může pokusit nasadit roh, ale musí to být v souladu se stavebním plánem. Jestliže není, musí se to zase zbourat.

Chválíme Boha za Jeho dobrotu, za obecenství s vámi a za otevřené dveře, které nám Pán daroval i skrze Obchodníky. Vždycky jsem zdůrazňoval, že nevěřím v denominace. Mě se jedná o lidi v denominacích, ale nemohu ztrácet čas, abych denominace doporučoval, neboť každá kolem sebe zřizuje ploty.

Dobře to vystihl chlapec bratra Davida. On chová kachny a vyprávěl, jak řeka jednou vystoupila z břehů a všechny kachny měly spolu mít obecenství. Nebylo to ale možné, protože byly za plotem. Ale voda vystoupila až nad ploty, že kachny z těch ohrad mohly vyplavat. Myslím, že by to tak mělo být. Voda stoupá, my můžeme vyjít ven z těch ohrad, mít spolu obecenství a nést pravou lásku Kristovu v našich srdcích.

Obchodníci plného evangelia byli pro mne oázou. Velmi často, myslím, v každé denominaci, se kterou jsem kdy přišel do styku, ať u presbyteriánů, luteránů, baptistů, letničních – u všech různých skupin mezi letničními např. Církví Boží – Nazarejskými nebo Poutníky svátosti jsem potkal milé bratry. Ale velice často nemohou mít obecenství se mnou. Ne, že by tomu nevěřili, ale vidíte, že by je to oddělilo od jejich denominace. Jestliže to děláte, pak se to přirozeně stalo.

Nedávno ke mně přišel metodistický bratr. Nebudu ho jmenovat. Příjemný muž. Napsal nějaké pojednání o Božím uzdravení. Přišel si se mnou pohovořit. Chvilí jsme spolu seděli a hovořili. On řekl: „Jediné, co proti tobě máme, je, že chodíš stále jen k letničním.“

Odpověděl jsem: „Ať u podpoří metodistická církev, potom přijdu.“

To bylo něco jiného. On řekl: „Já nejsem přirozeně metodistickou církví. Jen k nim patřím.“

Odpověděl jsem: „To je ono! Letniční své dveře otvírají. K nim mohu přijít.“ Otvírají se mnozí, k mnohým jsme připraveni přijít. Je to tak, jak On říká ve Zj. 3: „Já stojím přede dveřmi a klepu. Jestliže někdo hlas Můj slyší, a otevře, přijdu k němu a budu s ním večeřet.“ To řekl Ježíš. Vždycky jsem věděl, že to byl Kristus a On je Slovo! Tak to je. ON je Slovo.

Proto Obchodníci plného evangelia byli oázou, kde se můžeme scházet. Nefinancuje to žádný kostel nebo církev. Jsou to všechno lidé z kostelů, a my se scházíme všude na celém světě a máme obecenství. Byl jsem nápomocen při vzdělávání mnohých skupin Obchodníků plného evangelia na celém světě. Jsem vděčný za příležitost, která mi byla dána. Všechny výlohy s tím spojené nesou Obchodníci a všechny kostely přesto chtějí přicházet. Nikdy jsem se nepokoušel někoho přetáhnout z jeho církve. Zůstaňte ve své církvi a rozšiřujte světlo. Buďte pravými křesťany. Tak si vás váš Pastýř bude vážit. Skutečně věrného, pravého posvěceného, takového člověka, který věří Bohu, si bude vážit každý.

Věřím bratrovi, jeho ženě, a skupině zde za tuto příležitost. Nechť ta skupina roste, nechť na nich spočívá požehnání Boží. **Potom bude nástrojem v ruce Božích, čímž budou před příchodem Páně zachráněni ještě stovky lidí.** To stejné si přeji i pro ostatní skupiny a jejich reprezentanty, kteří jsou zde.

Dnes večer bych chtěl, číst ten Žalm a hovořit o tomto skutečně jedinečném tématu. Poznamenal jsem si k tomu biblická místa. Myslel jsem, že dnes večer budu možná mluvit o něčem jiném, ale čas spěchá a já jsem nechtěl zůstat tak dlouho. Proto jsem otevřel toto a ještě si poznamenal některá biblická místa. Chtěl bych hovořit na téma „**Vytržení**“.

Věříme, že vytržení nastane. Všichni křesťané, to znamená, všichni, kteří čtou Bibli, věří, že se vytržení uskuteční.

Jako základ bych chtěl k tomu přečíst ze Žalmu 27:1-5 verš:

Pán světlo a spasení mé: kohož se budu báti? Pán síla života mého: kohož se budu strašiti?

Útok učinivše na mne zlostníci k sežrání těla mého, protivníci moji a nepřátelé moji, sami se potkli a padli.

Protož byť i stany své proti mně rozbili, nebude se lekati srdce mé, byť se pozdvihla proti mně i válka, na to já se spouštím.

Jedné věci žádal jsem od Pána, té vždy hledati budu: Abych přebýval v domě Pánově po všechny dny života mého a spatřoval okrasu Pánovu a zpytoval v chrámě Jeho.

Nebo tu mne ukryje v stánku Svém, v den zlý schová mne v skrýši stanu svého a na skálu vyzdvihne mne.

Nechť Pán přidá Své požehnání ke čtení Svého Slova.

Jestliže dnes večer hovořím na toto téma, pak ať třeba mnozí z vás nesouhlasí s metodou, kterou mám. Ale kolik z vás zde věří, že Bible učí, že vytržení Církve nastane? Ano, to souhlasí. Vzetí Církve. Ať metodista, baptista, presbyterián, letniční nebo cokoli by byl, bude vzetí.

Myslím, když mluvím, nepřicházím sem přece, protože bych chtěl říci něco, co by se lidem líbilo. V tom jsem se nikdy nezadlužil. Chtěl bych sem přijít a říci to, k čemu se cítím být veden a o čem věřím, že vám to pomůže – něco, co prohloubí vaše prožití s Bohem, jestliže jste křesťany. A jestliže ještě nejste křesťany, pak by vás to mělo přivést k tomu, abyste se sami zastyděli a stali se křesťany. To je smysl toho, proč jsem se snažil své myšlenky uvést do souladu s vedením Páně.

Dostalo se nám varování, že se budou proti učení těchto posledních dnů rouhat. To si chceme také přečíst. Je to v 2. Petr. 3. Otevřeme si třetí kapitulu a přečteme verše 3-6. Chceme se podívat, zda to tak je nebo ne.

Toto nejprve věduce, že přijdou v posledních dnech posměvači, podle vlastních žádostí chodící,

A říkající: Kde jest to zaslibování o příchodu Jeho? Nebo jak otcové zesnuli, všechno tak trvá od počátku stvoření.

Toho zajisté z úmyslu věděti nechťi, že nebesa již dávno slovem Božím byla učiněna, i země z vody a na vodě upevněna.

Pročež onen první svět vodou jsa zatopen, zahynul.

Důvod, proč toto téma je tak objasněno, je, že prorok zde řekl, že v posledních dnech povstanou rouhači, kteří budou říkat takové věci. To je předpověděno. Proto lidé dnes jednají tak, jak jednají. Skutečně s tím musíte počítat, neboť Bible říká, že v posledních dnech „budou chlubní, vysokomyslní, více žádostem než lásce Boží poddáni, zrádci, bezuzdní a všemu dobrému nepřátelští, kteří sice ještě vnější formu pobožnosti budou mít, ale její vnitřní sílu budou zapírat. od takových lidí se odvrát!“ Ano, „od takových lidí se odvrát!“ Můžeme počítat s tím, že budou napodobení pravdy? Jistě!

Když šel Mojžíš do Egypta vysvobodit děti izraelské, měl na potvrzení v ruce hůl. Ale Bůh nebes stál za ním, a on vykonal div. Po něm vystoupili napodobovatelé a dělali to stejné. Přišli na řadu jako druzí, až poté, co to Mojžíš udělal jako první. Pak teprve nastoupili oni, neboť napodobili to, co udělal on. Napodobování originálu – to zjišťujeme.

Ale nyní říkáte: „Ach, to bylo ve dnech Mojžíšových.“ Písmo ale říká, že v těch posledních dnech opět vystoupí: „Tak jako Jannes a Jambres zprotivili se Mojžíšovi, tak i tito protiví se pravdě, lidé na myslí porušení a při víře zpletení.“ Jsou to napodobení a všechno možné, aby lidé byli zmateni.

Vždyť vytržení se má uskutečnit. Vždycky, když Bůh koná něco v souladu se Svým Slovem, přichází na světlo něco, aby to pokud možno bylo uvedeno do zmatku. To je satanův úmysl.

Je to tak, jak to tu řekl bratr ze shromáždění v Las Vegas, že svět je satanovým panstvím a má v něm svůj hlavní stan. Víím, že satan je bohem tohoto světa. Každý národ pod nebem je jím ovládan. Přesně tak! Tento svět patří satanovi. Ale Ježíš ho převezme. On Mu ho již jednou nabídl, ale On to nepřijal. ON řekl ne, protože věděl, že přijde čas, kdy bude dědicem.

Nyní se budeme několik minut zabývat slovem „rouhač“, než budeme pokračovat. Rouhač! Asi před dvěma týdny jsem četl v Tucsonu v novinách o jednom muži v Anglii, který tvrdil, že ukřižování našeho Pána Ježíše Krista byl jen podvod Piláta a Ježíše, neboť On vystoupil jen proto, aby se předváděl. V novinách ty řádky o tom byly dokonce tučně zvýrazněny. My nemáme možnost dokázat mu protiklad, neboť všechno, co přichází od Boha, může být přijato jen ve víře. Musíme tomu věřit. On pokračoval v popisování toho, jak se to mohlo stát.

To se stalo nedávno v Anglii, velkém národě, kde vystoupili John a Charles Wesley a mnozí velcí kazatelé minulosti. Spurgeon a jiní kázali evangelium na tržištích a všude jinde. Ale zvěst onoho času byla odložena. Vidíte, co jsou dnes. Tam se nacházejí bratr Williams a jiní z nich dnes večer. Je to jedna z nejvíce pokleslých zemí světa. Byl jsem v celém světě, ale nevím o jiné zemi, která by byla tak zkažená, jako Anglie. Billy Graham řekl to samé. Musel svou ženu vyvést z toho parku, protože muži a ženy tam veřejně vykonávali sexuální akt. Byl jsem tam také, a ještě nikdy jsem neviděl, co by jednomu srdce lámalo tak, jako to, co se děje v Anglii. Oni dostali příležitost a svět vedli do reformace. Je to důkaz toho, jak hluboko se dá klesnout.

Vidíte, jak se to děje: Angličané se stále ještě chtějí držet zvěsti, která zněla tehdy. Dnes to již nejde. Ona dnes již nic nevykoná.

Co by se bylo stalo, kdyby Mojžíš vyšel se zvěstí Noémovou, a řekl: „Postavíme koráb a poplujeme po Nilu.“ To by nešlo. Právě tak málo by zvěst, kterou přinesl Ježíš, vykonala něco u Mojžíše. To stejné by bylo se zvěstí Wesleye za času Luthera nebo obráceně. Naše poslední velká reformace bylo letniční probuzení. Ale dnes jdeme ještě dále. Toto nemůže být smícháno s letniční zvěstí, neboť je jiný čas. Všecko to bylo Boží Slovo, ale nachází se to ve výstavbě. Ruce a nohy vyšly na světlo, až k vytvoření Nevěsty pro vytržení. To nevylučuje lidi dřívějších dob; oni žili podle jejich zvěsti. Všichni, kteří patří k Nevěstě, vyjdou na světlo. Je to tak, jak život prochází pšeničným stéblem. Opustí obal a formuje se ve pšenici, která je právě taková, jako zrno, které padlo do země.

Nedávno jsem četl knihu, kterou napsal jeden Němec jako kritiku. On řekl: „William Branham předčí všechny fanatiky světa. Není nic jiného než čaroděj. Tak dělá tyto věci.“ Vidíte, ten muž nic neví. Je to kritik. Ani nevěřil v Boha. Řekl: „Co je to za Boha, který ve středověku se mohl posadit, ruce složit do klína a smát se, když mnozí křesťané, matky s dětmi a Jeho vlastní učedníci byli trháni lvy, aniž by pohnul prstem?“

Vidíte, že lidský rozum, vzdělání a všechny tyto věci to nemohou pochopit? Pšeničné zrnko přece muselo padnout do země.

Jako Ježíš musel být vložen do země, aby zase povstal, musela církev o letnicích padnout do země. Ve středověku musela padnout do země. Pšenice, každé semeno, které je položeno do země, musí ležet jistý čas v temnotě, aby přineslo užitek. Za času Martina Luthera vzešlo. Skrze Wesleye rostlo dále, až k letničnickému hnutí, a nyní se objevuje zase zrnko. Denominační systémy, které zůstaly zpět, odpovídají tomu stéblu, nic víc. Ty denominační systémy budou spáleny. Ale opravdové pšeničné zrnko, které přišlo na světlo skrze každou reformaci, bude vzato vzhůru jako Nevěsta. Všichni dohromady budou tvořit Nevěstu.

Slyšeli jsme, že před nedlouhým časem natáčeli v Anglii ukřižování, a sice skupinou dlouhovlasých mladistvých. Řvali a nazývali Ježíše „Daddy“ (tatínkem), atd.

Říkáte: „To bylo v Londýně, v Anglii.“ Podívejte se, co zde, v Ame-ric v posledním týdnu stálo v novinách: Jeden vážený doktor teologie z dobré školy řekl, že ukřižování byl jen podvod. Tvrdil, že Ježíš to chtěl jen předstírat, napil se nápoje z mandragory. O tom se zmiňuje 1. Mojžíšova. Je to rostlina podobná té, ze které se připravuje marihuana. Pochází to z Orientu. Když se toho člověk napije, upadne do spánku podobnému smrti, který trvá dva až tři dny.

On říká, že bylo velice pravděpodobné, že to byl nápoj z mandragory, když Mu podávali ocet smíšený se žlučí. Že to Mu dali vypít a On upadl do spánku podobnému smrti. Pak Jej položili do hrobu a když tam šli po dvou třech dnech, On se přirozeně probudil a nic Mu nebylo. Potom, tak minul, šel On do Indie a tam někde zemřel přirozenou smrtí. Tak se pokusil skrze podvod založit náboženství. To je kritik. Co je s těmito lidmi? Jednoduše to přichází z toho, že žijeme v čase, ve kterém povstávají rouhači. Je to den, kdy se naplňuje toto proctví.

Bůh vyměřil každému časovému období jistý díl Svého Slova. Tato část musela být v každém časovém období zjevena. Také pro tato časová období předurčil muže, aby se Slovo naplnilo. Každému časovému období přidelil nejen Své Slovo, ale i muže. Když naplánoval čas Mojžíšův, naplánoval i Mojžíše. Když plánoval čas, ve kterém měl být Syn Boží narozen, On Jej pro to určil. Pro každý čas měl On Svého předurčeného muže. Bible dosvědčuje, že Bůh je nekonečný, všemohoucí, všudypřítomný, všemocný a vševědoucí. Proto věděl všechny věci již od začátku. Nic není z rovnováhy; to jen my si to myslíme. Všechno probíhá podle plánu. Podívejme se do Jeho Slova a vidíme, co On dělá. Potom tomu budeme rozumět.

Myslete na to. Jestliže by tento kazatel o tom přemýšlel, pak by ho napadlo jako první, že ocet, který Mu podali smíchaný se žlučí, vyplivl. ON to vůbec nepolkl. Jsou to jednoduše rouhači, kteří povstávají. Jak by se jinak mohlo stát, že Ježíš Kristus z Nazaréta a Jeho život byl v souladu s každým proctvím Starého zákona? Jak by se to mohlo stát? Nebylo by to možné, kdyby to Bůh tak neurčil. Jeho život souhlasil s každým proctvím Starého zákona..

Ještě něco: Jestliže učedníci podváděli také, proč potom všichni zemřeli mučednickou smrtí? Apoštol Petr dokonce řekl: „Pověste mne hlavou dolů. Nejsem hoden zemřít jako On.“ Ondřeje ukřižovali dokonce bokem. Všichni zpečetili své svědectví vlastní krví.

Věřili Mu, milovali Jej a položili pro Něho své životy. Podstoupili by to pro Něho, kdyby byl podvodníkem? Vidíte, lidé nechápu ten duchovní význam.

Nedávno zde byl jeden vážený muž, veliký rabbi, který psal o Mojžíšovi a projití Rudým mořem, a tvrdil, že ve skutečnosti tam nebylo tolik vody, a že tam nestály jako stěna. On řekl: „To bylo na jiném konci Rudého moře. Je tam mnoho rákosí, a tím prošel, to tam ve vodě stálo. Nebyla tam voda, ale rákosí. Bylo to Rákosové moře, kterým procházeli.“ Tomu uvěřili mnozí duchovní a přijímají to. Kdyby to tak bylo, stal by se ještě větší zázrak, když v té troše vody mohl utonout farao s celou velkou armádou..

Když letěl vzhůru první astronaut, řekl po návratu, že nic z Boha neviděl. To přesvědčilo dokonce i kazatele, kteří míní, že by Bůh tam někde nahoře ve vzdálenosti 150 mil od Země bydlel. Ó, vzdělání a moudrost světa udělali z kostela hromadu plevele. Vzdělání, vzdělávací systémy, věda, civilizace jsou od ďábla. Je to ďáblová civilizace. Tak to říká Bible. Naše civilizace, která přijde, s touto nebude mít vůbec nic společného. Absolutně nic z toho nebude mít. To bude jiná civilizace. Oč civilizovanější jsme, oč více dosáhne tento svět vědou, tím více se přibližujeme smrti, do smrtící pasti. V nové civilizaci již nebude smrt, nemoc, utrpení, ani bolest. Tam nic z toho nebude. Tato civilizace musí být zničena, neboť je z ďábla.

V 1. Moj. 4 vidíme, že s civilizací začali Kainovi potomci. Stavěli města, hudební nástroje a věnovali se vědě. Tak se lidé vzdalovali stále více od Boha. Přesto byli nábožní. Když se ale rozmnožili potomci Setovi, začali vzývat jméno Páně.

Jsem četl ve Shreveportu prohlášení katolické církve. Vidíme, že všichni nyní vcházejí do ekumenické rady a tak přesně naplňují, co Bible o nich předpověděla.

Tam bylo řečeno: „K čemu Bible? Několik protestantů se chce držet Bible. Bible je jen kniha, dějiny církve, a ještě asi před 250 lety vůbec neexistovala v písemném podání. Byla to vždy církev“, je řečeno. „Byl to vždy kostel, ne Bible. V Bibli jsou jen popsány dějiny církve; to co konala.“ Jaká je to rafinovaná lež! Bible existuje tři tisíce let! Starý zákon byl sepsán již stovky let před příchodem Krista. Je to jen ďáblová lest.

Zjišťujeme, že v těchto dnech povstávají velicí posměvači, posmívají se Bibli a pokoušejí se ji odstranit. Bůh musí kostel soudit podle něčeho, jinak by nebyl spravedlivý. Člověk by nemohl jít ulicí, nechat mě zavřít a říci, že jsem jel 30 mil tam, kde byla povolená rychlost 20 mil, kdyby tam nebylo něco, co by nařizovalo 20 mílovou rychlost. Musí tam být značka.

Jednoho dne bude Bůh církve a lidí soudit. To víme. Soud přijde. Kdyby soudil podle katolické církve, pak tedy, podle které katolické církve? Kdyby soudil podle metodistické církve, pak by byli baptisté ztraceni. Kdyby soudil podle Jednoty, byli by ztraceni ti, kteří věří ve Dvojici. Skrže co je bude soudit? ON řekl, že je bude soudit skrže Krista, a Kristus je Slovo. Tedy je to Boží Slovo, podle kterého bude Bůh soudit. „Na počátku bylo Slovo a Slovo bylo u Boha a Bůh to Slovo a Slovo se stalo masem a bydlelo mezi námi.“ „Ten stejný, včera, dnes i na věky.“

ON je bude soudit skrže Slovo.

Vidíme, že se v tomto čase pokouší Bibli vytlačit ven a přijmout kostel. Kostel nechce Bibli, aby každý mohl udělat své vyznání víry a řídit se jím.

Před několika dny jsem ve Shreveportu při večeři hovořil o tom, že se mezi nimi po sedm dní nesměl objevit žádný kvas, když byl zabíjen obětní beránek. Žádný kvas, žádný kvašený chléb. Všechno muselo být nekvašené. Tím bylo reprezentováno sedm časových období církve, o nichž zde máme knihu. Nesměl tam být žádný kvas anebo něco, v čem by byl zamíchán kvas.

My máme Slovo smíchané s ustanoveními víry, denominacemi a vším možným. A stále ještě to chtějí nazývat „Slovem“. Během sedmi dnů se nesmí objevit žádný kvas. Ani se nepokoušejte z toho, co dnes jíme, něco uschovat na zítřek, ale spalte to před rozedněním, neboť ven vychází nová zvěst, něco úplně nového. Jenže člověk se pokouší si to ponechat.

Právě takový byl postoj církve. Prolomí probuzení, a první, co se stane, že po třech letech z toho udělají organizaci. Denominace založila organizaci. Ale postřehli jste, že toto běží již dvacet let a žádná organizace z toho není? A také z toho žádná nebude. Toto je konec. Zrno je zase zrnem. Pšenice je zase jako zrno. Pleva se od něho oddělila. Nyní musí pšenice dozrávat v přítomnosti Boží.

Není zvláštní, že nedávno na východním pobřeží bylo úplné zatemnění? Člověk to nemůže pochopit. V Texasu bylo v posledním týdnu zatemnění. Oni to nechápu. Nepoznávají, že je to znamení? Nevíte, že národ se rozpadá? Izrael je ve své mateřské zemi a všechna tato znamení ukazují, že jsme dorazili na konec. Nevíte, že je to znamení, když se stmívá? Ve stejné době se uskutečňuje, co řekl prorok: „Za času večera bude světlo.“ Za času večera, když se stmívá, jak se to děje nyní, přijde světlo. Vidíte, jak se stmívá.

Přijel sem papež. Myslete na to, že v tom dni mi Pán v kapli ukázal přesně, kam musí být zařazena časová období a jak proběhla. Mám zato, že ty pásky máte všichni. Ta časová období jsem nakreslil na tabuli, jak je vidíte v té knize. Duch svatý pak přišel ve velkém ohnivém sloupu dolů a spustil se na zed' a tuto kresbu obkreslil, a tohle sledovalo asi tři až čtyři sta lidí.

Když přišel papež sem, bylo zatmění měsíce. Byly pořízeny snímky, a ty ukazovaly přesně to, co bylo nakresleno tam na pódiu. On zahájil cestu sem třináctého, vystoupil nahoru po třinácti stupních a rozdělil přijímání mezi třináct osob – v národě, jehož číslo je třináct, a všude je temnota. Nevidíte, kde se nacházíme? Nacházíme se na konci času.

V posledních dnech povstanou posměvači a řeknou: „Časy se nezměnily od dob, co naši otcové zemřeli.“ Ale jestliže vidíte, že tyto věci se začnou dít, pak pozdvihněte hlavy vzhůru, připravte se; v každém okamžiku se může něco stát. Kristus přichází pro Svou Církev.

Oni nevěří, neboť je jim to skryto. Nepoznávají, že to jsou oni, kdo naplňují Písmo. Ti lidé skutečně nechápu, že tím, že tyto věci dělají a tak mluví, naplňují Písmo. Právě tak málo věděl velekněz Kaifáš a všichni ostatní kněží oněch dnů, kteří se rouhali a posmívali se Jemu, že před nimi stál Bůh, o Němž zpívali Žalm 22: „Můj Bože, Můj Bože, proč jsi Mne opustil? Mé ruce a nohy provrtali.“ To zpívali v chrámě, zatímco venku na kříži umíral. Jak málo chápali, že přesně to dělali! Ježíš se dokonce modlil: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“ Písmo o nich předpovědělo, že budou slepí.

Věděli jste, že to stejné je předpověděno o protestantské a katolické církvi, totiž, že v posledních dnech budou slepé, zatímco Kristus stojí venku a pokouší se vejít dovnitř? „Protože říkáš: Jsem bohatý, ano, zbohatl jsem a v ničem nemám nedostatku; a nevíš,

že zrovna ty jsi bídný, mizerný, chudý, slepý a nahý ...“ Zjevení 3. Tady to máte! Oni jsou zase také slepí a věci Boží pošlapávají, jakoby jim nic neznamenaly, když se tomu rouhají a posmívají. To je to, co říká Bible.

Ale pro Církev, Nevěstu je vytržení zjevením. Jí je to zjeveno. Je to zjevení. Pravá Nevěsta Kristova bude na toto zjevení vytržení čekat. Je to zjevení, neboť zjevení je víra. Nemůžete mít zjevení, aniž byste měli víru. Víra je zjevení, neboť je to něco, co vám bylo zjeveno. Víra je zjevení. Víra je něco, co je vám zjeveno, jak to bylo při Abrahamovi, který vše, co bylo v protikladu tomu, co mu bylo zjeveno, označoval tak, jakoby to neexistovalo. To je víra. To je to zjevení Boží. Církev je postavena na zjevení – celé Tělo.

Před několika týdny jsem hovořil s milým baptistickým kazatelem. Přišel si se mnou podiskutovat. Řekl: „Mám tě rád, jako člověka, ale ty jsi úplně pomatený.“

Odpověděl jsem: „Potom tě prosím, abys mi pomohl korigovat se podle Písma.“

On řekl: „My nikdy nebude schopni dostat ty věci správně dohromady, bratře Branhame, jediné, když úplně přesně pochopíme řecký význam každého jednotlivého slova.“

Odvětil jsem: „Vážený pane, to bys přece musel lépe vědět. Dokonce na koncilu v Nicei ještě úplně na počátku, asi tři sta let po smrti Kristově se hádali o to, který z řeckých učenců měl pravdu. To nemůžeš zdůvodnit. To celé je zjevení.“

Odtušil: „Zjevení nemohu akceptovat (uznat, souhlasit).“

Zeptal jsem se: „Jak chceš potom akceptovat Krista?“

Mínil: „Nuže, Bible přece říká: Kdo věří v Ježíše Krista, má život věčný.“

Přítakal jsem: „Ano, to souhlasí. Ale také je psáno, že nikdo nemůže nazvat Ježíše Krista Pánem, jediné, skrze zjevení Duchem svatým, to se musí stát člověku podílem.“ Tak jsme zase dospěli k výchozímu bodu. Zase to ústí do zjevení. Musí to být zjeveno.

Kain a Abel neměli Bible, které by mohli číst, ale Abelovi to bylo zjeveno skrze víru, která je zjevením. Abel přinesl Bohu cennější oběť nežli Kain, a Bůh dosvědčil, že on byl spravedlivý. Ježíš v Mat. 16, 15 kladl otázku. Nemáme čas, to všechno číst, ale napište si to. ON se ptal: „Za koho mají lidé Mne, Syna člověka?“

„Jedni za Mojžíše, druzí za Eliáše nebo jiného z proroků.“

Zeptal se: „Za koho ale, Mne pokládáte vy?“

Petr odpověděl: „TY jsi Kristus, Syn Boha živého.“

Tedy On řekl: „Blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův, neboť maso a krev ti to nezjevily, ale Můj Otec, který je v nebesích.“ Na této skále duchovního zjevení, kdo je Bůh, kdo je Ježíš, byla Církev postavena. ON je přece Zjevení Boží; Bůh, který se stal tělem a zjevil se světu. ON byl ve světě. Bůh byl v Kristu a smířil svět sám se sebou. ON zjevil v masitém těle, co je Bůh.“ TY jsi Kristus, ten pomazaný Syn Boží.“

ON řekl: „Maso a krev ti to nezjevily, ale můj Otec, který je v nebi. Na této skále – zjevení Slova v jistém čase – chci Svou Církev stavět. Na tom postavím Svou Církev a brány pekelné ji nepřemohou.“

Zjevení je poslední kniha Bible. Pro nevěřící je zapečetěná. Ve 22. kapitole stojí: „Jestliže někdo něco přidá ke slovům proroctví knihy této, nebo od nich odejme, vezmu Jeho podíl ze stromu života.“ Z toho vidíme, že je to určeno jen věřícím. Jim je ta kniha

otevřena a je jim zjeveno, kdo je Autor této knihy. ON musí tedy být viděn jako Alfa a Omega. od 1. Mojžíšovy knihy až ke Zjevení je to stále stejný Ježíš Kristus. ON v ní zjevuje celé tajemství o Sobě samém a Svém plánu pro nadcházející časové období a byla zapečetěna sedmi pečeti.

Ta kniha byla napsaná, ale myslíte na to: potom byla zapečetěna sedmi pečeti. Těchto sedm pečeti bylo podle Zjevení 10 otevřeno až potom, když ten poslední pozemský anděl na zemi troubil. Zj. 10, 7: „... ale ve dnech hlasu sedmého anděla, když bude troubit, dokonáno bude tajemství Boží ...“ To je časové období, ve kterém žijeme.

Všichni víme, že žijeme v laodicejském časovém období. Pak již žádné časové období nebude; nemůže žádné být. Žijeme tedy v časovém období Laodiceje, a sedm pečeti, kterými byla kniha zapečetěna, že je pro lidi tajemstvím, mělo být v tomto čase zlomeno. To On zaslíbil. Nebude to mimo Slovo, neboť ke Slovu nemůžete nic přidat, a nic od něho ubrat. Musí to zůstat vždy Slovem. Ale skrze zjevení má pravda, to, co to je, být zjevena, a musí být v souladu se zbytkem Písma. Potom Bůh potvrdí, že je to pravda.

Vidíte, Bůh nepotřebuje vykladače. ON sám je vykladačem. ON dává Svůj vlastní výklad, tím, že naplňuje ty věci, které oznámil. Je to jako na začátku, když řekl: „Bud' světlo!“, a bylo světlo. To nepotřebovalo vykládat. Bylo to potvrzeno.

V Písmu On zaslíbil jisté věci pro tyto poslední dny. O to jde. Proto přišel Ježíš jako Syn Boží, neboť On zaslíbil, že Ho pošle. Když zde na zemi byl ve svém čase, a lidé Mu nemohli věřit, tehdy On řekl: „Zkoumejte v Písmu, neboť míníte, že máte věčný život v něm, a ono to skutečně je, které o Mně skládá svědectví.“ „Jestliže nečiním skutky Mého Otce, pak Mi nevěřte. Jestliže nemůžete věřit Mně, pak věřte těm skutkům, které konám, neboť ony svědčí o tom, kdo jsem.“

V čase Wesleye skládaly ty skutky svědectví o tom, kdo on byl. V čase Luthera podávala reformace svědectví o tom, kdo on byl. Ve dnech letničního hnutí to dosvědčovalo navrácení darů, mluvení jazyky, vymítání d'áblů a jiné dary. To se nedělo pro zábavu.

Když to začalo, lidé k tomu vyjadřovali své vlastní mínění. Četl jsem knihy o dějinách letničního hnutí. Říkalo se: „To nebude dlouho trvat, dojde jim dech.“ Ale ono to stále ještě hoří. Proč? Nemůžete to nikdy uhasit, neboť Bůh řekl, že to zde bude. Je to jistá část Slova, a proto to nemůžete udusit. Jestliže je nyní Nevěsta volána ven, jak tomu chcete zabránit? Je to to zjevení., že bude oznámeno Slovo, které se naplňuje. Žijeme v tomto čase. Čest buď Bohu! Zjevení tajemství Jeho samého.

Vytržení, vytržení, o kterém mluvíme je jen pro Nevěstu. Myslete na to, že Bible říká: „Ti zbývající mrtví ale neožili, až po uplynutí tisíce let.“ Toto nádherné vytržení! Kdyby vytržení nebylo, přátelé, kde se potom nalézáme? Co pak budeme dělat? V jakém časovém období pak žijeme? Jaké máme zaslíbení? Vytržení se uskuteční. Bible říká, že se to stane. Ale bude to jen pro vyvolené – pro vyvolené, Nevěstu, která je v těchto dnech vyvolávána ven, pro Církev.

Slovo „Církev“ znamená „vyvolání ven“. Jako vyvolal Mojžíš národ z jiného národa, tak vyvolává Duch svatý Nevěstu z církve; Církev z církve. Údy z každé denominace tvoří Nevěstu. O stromu Nevěsty existuje magnetofonový pásek. Nevěsta je vyvolávána a vychází ven. Tento strom–Nevěsty je Nevěsta, která bude mít účast při vytržení – jen

ona, nic jiného než Nevěsta, ti vyvolení, kteří k tomu byli od samého počátku Bohem vyhlédnutí, duchovní nositelé dědictví Otce.

Zde bych se chtěl trochu zdržet. Začínám být trochu nervózní, když pomyslím na to, že bych vás zde mohl příliš zdržovat.

Dejte pozor! Vidíte! Každý z vás již léta předtím, než jste se narodili, jste byli ve vašem otci jako gen. Tak to je. Ve vašem otci byl zárodek. Ten přece přichází od muže, ne od ženy. od ženy přichází vajíčko, které přijímá zárodek, ale zárodek přichází od muže.

Vezměme kupř. mého syna, který zde sedí. Když jsem byl šestnáctiletý, byl již můj syn ve mně. Neznal jsem ho, ale on tu byl. Skrze sjednocení v manželství přišel on v mém obraze na světlo. od té chvíle ho znám a mohu s ním mít obecnství. On přišel v pravý čas.

Přesně tak jste byli vy v Něm. Jestliže máte věčný život, potom jste již byli v Bohu, nežli existoval svět. Jste částí, synem Božím, atributem (přívlastek, charakteristický znak) Božím. ON věděl, ve kterém časovém období přijdete na světlo, On vás pro toto časové období předurčil, abyste zaujali své místo. Nikdo jiný jej nemůže zaujmout. Úplně jedno, jak mnoho napodobitelů a jim podobných tu je – museli jste zde být, neboť On věděl, že tu budete. Nyní jste zjevení, že s Ním můžete mít obecnství. To by On chtěl. ON touží po obecnství a chce, aby byl zvýván. Ale jestliže váš život nebyl již odevždy atributem Božím, pak jste jen napodobiteli křesťanství. Miliardy a více než miliardy budou těch, kteří křesťanství jen napodobovali.

Nedávno jsem udělal jednu poznámku. Byl jsem u bratra Shakariana a přihlížel jsem, jak se křížil dobytek. Pozoroval jsem, jak zvěrolékaři používali testovací trubičky atd.

Každý mužský výron semene obsahuje milion buněk. Ženských vaječných buněk je k dispozici asi milion. Ale víte, že z milionu buněk, které budou vypuštěny jen jediná je určena k životu, a jen jedno vajíčko dozraje? Tato malá buňka se pohybuje kolem všeho ostatního a všechna ostatní, která vypadají právě tak, nechá za sebou, až dorazí k určenému vajíčku, do kterého vnikne. Všechna zbývající odumrou. Jestliže hovoříme o panenském narození, pak není ani z poloviny tak tajuplné, jako normální oplodnění se zřetelem na to, co je Bohem předurčeno.

Jestliže jste dnes večer znovuzrozený křesťan, pak jste již tehdy na počátku, ještě než čas začal, byli v Bohu, našem Otci. Proto jste se ptali, proč to tak je, když jste přišli do tohoto života, vyznali křesťanství a všechno běželo převráceně. Vy jste se tomu divili. Ale jednoho dne vás něco ranilo. Co to bylo? Život, který ve vás byl od samého počátku.

Znám malou povídku o orlici, která našla své mládě. Slyšeli jste kázání, ve kterém jsem mluvil o tom, jak to vejce vyseděla kvočna. Ten malý orel nemohl snést způsob, jakým krmila svá kuřata, neboť od samého začátku nebyl kuřetem, přestože vyrůstal mezi jinými kuřaty na dvoře a pobíhal s nimi. Ona hrabala na dvoře, ale orlíče to nemohlo snášet. Pokaždé, když kvočna zakvokala, kuřata se k ní rozběhla a i orlíče za nimi běželo.

Ale jednoho dne jeho matka pochopila, že snesla dvě vejce, ne jen jedno. Někde tedy musí ještě jedno být. Začala ho hledat. Létala dokola a kroužila, až konečně letěla také nad tím dvorem. Tam našla své dítě a volala na ně. Byl to hlas, ze kterého okamžitě pochopilo, že to pasuje. To bylo to, nač čekalo. Pochopilo, že není kuřetem, ale orlem. Tak je to s každým znovuzrozeným křesťanem. Úplně jedno, ke kolika denominacím patříte, a jak často se zapisujete do té či oné knihy členů – jestliže přijdete a pravé Slovo Boží je

před vámi uskutečněno, potom chápete okamžitě, že jste orlem. Všechno kvokání slepice, zde přistoupit a tam přistoupit, toto dělat a ono, je nesmysl. Jedná se o pravé seskupení jednoho slova ke druhému.

Jestliže přijde zárodek do ženského klína, nesmíchá se s ničím jiným. Nevznikli jste z lidského zárodku vašeho otce a potom ze zárodku psa, ze kterého by vznikl pes nebo kočka, nýbrž z lidského zárodku. Přesně tak to tělo Kristovo, Nevěsta, bude jen částí Jeho těla. ON byl Slovo a Nevěsta musí být právě tak Slovem – jedno Slovo musí být spojeno s druhým, atd. Ospravedlnění Lutherem, posvěcení Wesleyem, křest Duchem svatým od letničních, navrácení darů a všechno ostatní k tomu patří. Jedno Slovo musí být položeno na druhé, zárodek na zárodek, život na život, aby Nevěsta přišla na světlo v dokonalém obrazu Ježíše Krista.

Vzpomínáte si, byli jste atributem. Potom, co jste tyto věci zjistili a víte, že Kristus přijde pro Svoji Nevěstu, je zde tedy otázka: Jak se dostaneme do Jeho Nevěsty? To je ta otázka. Mnozí říkají: „Připoj se k našemu shromáždění.“ Jedni trvají na jistém druhu křtu, jiní zase na něčem jiném. Jedni říkají: „Musíte mluvit v jazycích, jinak jste to neobdrželi,“ ostatní říkají: „V jazycích mluvit nemusíte.“ Jedni říkají: „Musíte tančit v Duchu,“ druzí říkají: „Musíte jásat.“ Zase jiní říkají: „Musíte mít citové prožití.“ To všechno je dobré, ale přesto převrácené. Jak může muž nebo žena zapřít Slovo, když je dítětem Božím, z Ducha Božího narozené, jestliže Bůh sám to vykládá a tím řekl: „To je ono. JÁ jsem to zaslíbil: zde to je!“; když je to tak jasně ukázáno, jak jen to je možné? Oni to musí poznat. Jak by mohl Kristus zapřít Svě vlastní Slovo? Jestliže je Kristus ve vás, pak přece nemůže zapřít Svě Slovo.

Jak se dostaneme do tohoto Těla? V 1. Kor. 12 stojí: „Skrze jednoho Ducha jsme my všichni v jedno Tělo pokřtěni.“ Skrze křest Ducha svatého. Jestliže si to chcete poznamenat, je to 1. Kor. 12, 13. „Skrze jednoho Ducha jsme my všichni v jedno Tělo pokřtěni.“ Ten Duch je život Kristův. Je to tak? Život Kristův. Život každého semene přivádí semeno k životu, a On je to Semeno Slova. Pochopili jste to? Jestliže tento život, ve kterém je semeno, a skrze křest Ducha svatého na něho přijde dolů, pak On ten život semene musí vyvést na světlo.

Je to tak, jak jsem to řekl ve Phoenixu. Mluvil jsem znovu s bratrem Johnem Sharriatem. Byl jsem u něho a on mi ukazoval citrusový strom. On pěstuje mnohé citrusové ovoce, a ukázal mi strom, který nesl asi osm různých druhů. Ptal jsem se jej: „Jaký je to strom?“

Odpověděl: „Oranžovník.“

Zeptal jsem se: „Jak je možné, že na něm rostou citrony, mandarinky, Grapefruitu a jiné?“

Vysvětloval: „To všechno jsou citrusové plody; jsou naroubovány.“

„Ó“, mínil jsem „chápu. Příští rok ponese zase pomeranče.“

„Ale ne. Každá ratolest na tom stromě ponese své vlastní ovoce.“ Mnozí sadaři to znají. Každá ratolest nese své vlastní ovoce. Jestliže naroubujete citroníkovou ratolest na oranžovník, přinese citrony, neboť je to příroda toho citrusového stromu. On ale nenese originální ovoce.

To stejné jsme udělali my. Naroubovali jsme ustanovení a tomu podobné jsme vzali, a naroubovali. Jak může metodista uvést do života něco jiného než metodistu? Jak může denominace uvést něco jiného než denominační děti? Ale jestliže tento strom vyrazí novou originální větev, ponese pomeranče. **Jestliže Bůh něco koná v církvi, pak to zase bude v souladu s tím původním Slovem. Musí to tak být, neboť život je v tom stromě a přivádí k životu podle svého způsobu.**

Víte, že ta veliká církev v průběhu časových období nesla své ovoce, a když ty větve již žádné ovoce nenesly, byly odřezány (Jan 15). Vinný kmen odříznut nebyl, ale ty větve, které nenesly ovoce.

Ježíš by chtěl mít pro sebe ovoce. Jeho žena musí plodit takové děti, jako je On. Jestliže nepřivede takové děti – děti Nevěsty, děti Slova, pak jsou to denominační děti. Potom se vrátila ke své dřívější lásce ke světu a denominacím, a nemůže pravé, pravdivé znovuzrozené křesťany přivést k životu, protože zde není nic, aby je zplodila.

Jestliže se vezme citroníková ratolest a naroubuje se, pak plodí citrony. Ona nemůže přinést pomeranče, neboť od samého počátku v ní nebyly. Ale jestliže je ten strom v Božím předvídání od začátku k tomu určen, pak musí přinést pomeranče; nemůže k životu přivést nic jiného.

Tak je to i s církví živého Boha. Přichází hodina pro každého. Jestliže Bůh něco začne konat, popadne každý míč a rozběhne se. Tak to bylo vždycky. Před časem jsem četl dějiny o Martinovi Lutherovi. Tam stálo, není těžké věřit, že Martin Luther mohl protestovat proti katolické církvi a prošel s tím; to neobyčejné je, že vyšel ze všeho fanatismu, který jeho probuzení následoval, a mohl se držet svého ospravedlnění.

Všechno je napodobováno. Podívejme se na paní Semple McPhersonovou, Aimee Semple McPhersonovou, která tam nechala vystavět ten velký chrám. Každá kazatelka nesla taková křídla a držela Bibli jako ona. Jsou to jednoduše lidská napodobení. Ona nemohou být originálem. Ani kostelní církve to nemohou být. Jestliže jeden kostel ve městě něco získá, nemá ten druhý klid, dokud to také nemá. To již vůbec nejsou originály. Boží Slovo je originál. Je to to Slovo, a ono musí v čase Bohem Otcem zvoleném a předurčeném zplodit podle svého druhu.

Jak se dostaneme dovnitř do Církve? Skrze jednoho Ducha jsme my všichni do jednoho Těla, Těla Kristova, které jest Nevěsta, Slovo, pokřtění. Byli jsme do něho pokřtěni Duchem svatým.

Nyní se podíváme, zdali žijeme v posledním časovém období nebo ne. Jestliže otevřeme 1. Moj. 5 anebo Lukášovo evangelium, potom můžeme číst, že Enoch byl sedmý potomek po Adamovi. Zde se dotýkáme semene hada, neboť kdyby byl Kain Adamovým synem, pak by Enoch musel být osmým. Na žádném místě Bible není psáno, že Kain byl Adamovým synem. Bible říká, že byl od zlého (1. Jan. 3, 12). Adam přece nebyl tím zlým. Ale Kain byl od zlého.

Viděli jsme, že Enoch byl sedmý po Adamovi. To je stinný obraz na časové období církve. Těch šest před ním zemřelo. Ale Enoch, sedmý, byl proměněn. Enoch byl vytržen. To je odkazem na to, že vytržení se uskuteční v sedmém časovém období církve. Není žádná pochybnost o tom, že se nacházíme v sedmém časovém období církve. To víme všichni.

Vytržení se uskuteční v sedmém časovém období. Šest před ním zemřelo. Ale Enoch byl proměněn a již nebyl více spatřen. Neboť Bůh jej vzal pryč. Vytržení Enocha bylo stinným obrazem na konečný čas Nevěsty, která v sedmi časových obdobích je vyvolávána a bude vytržena, aniž by viděla smrti. Ostatní zemřeli. My nyní o tomto časovém období skládáme svědectví. Ó, kopejme nyní opravdu hluboko.

Další stinný obraz na sedm časových období církve je ve Zj. 10, 7, neboť ta veliká tajuplná kniha měla být zjevena – otevřena skrze zvěst sedmého anděla.

Jeden zvěstovatel předčí všechny; je to zvěstovatel na zemi. Slovo „anděl“ znamená „zvěstovatel“. Je to zvěst sedmého anděla, v době, kdy ve své službě dává zaznít svému hlasu, když on začne troubit během své služby; ne když vyjde na počátku.

Když vytáhl Ježíš, začal uzdravovat nemocné a trpící. Říkalo se: „Ó, ten veliký Rabbi! To je prorok.“ Každý Jej chtěl mít ve svém sboru, ale když se jednoho dne posadil a řekl: „JÁ a Můj Otec jsme jedno.“ Tak to bylo jiné. Bylo to jiné. To bylo něco jiného, když On řekl: „Nebudete-li jísti maso Syna člověka a pít Jeho krev, nemáte života v sobě.“

„Ó, On je upír!“ To bylo něco jiného. ON to nevysvětloval. Oni již viděli oznámení, potvrzení Slova Božího pro Jeho čas, které se uskutečnilo a dokazovalo jim, že On je Zvěstovatelem onoho časového období. ON nemusel nic vysvětlovat.

Učedníci to také nebyli schopni vysvětlit, ale věřili tomu, ať jim to bylo jasné nebo ne. Zůstali tiše sedět a věřili tomu. Jak mohli říci, zda by jedli Jeho maso nebo pili Jeho krev? To přece nebylo možné, provést to. Ale věřili tomu, neboť byli předurčení. Ježíš řekl, že je vyvolil před ustanovením světa. Věřili tomu, ať to mohli vysvětlit nebo ne. Přesto tomu věřili.

Dávejte tedy pozor! V sedmém časovém období církve, až začne troubit sedmý anděl, mají být oznámena tajemství Boží. Pečetě Boží nebyly pro reformátory, nebyl to ten čas. Luther tak dlouho nežil, ani Wesley ne. Jejich časová období netrvala tak dlouho. Reformátoři měli svoji zvěst pro onen čas. Lidé to vzali a udělali z toho denominaci. Co je to?

Přírodu nemůžete předstihnout. Příroda to dosvědčuje. Bůh nechává vše probíhat v souladu s přírodou. Musí to tak být. Porovnejme vycházející slunce s novorozencem. Je ještě slabé, nehřeje a nesvítlí tak silně. V deset hodin odpovídá dítěti, když vyjde ze školy. V poledne začíná život dospělosti a o třetí hodině odpoledne člověk začíná stárnout. V pět hodin to porovnáme s časem, kdy člověk zestárl a zeslábl umírá a je položen do hrobu. Je to tím u konce? Příští ráno opět vychází!

Pozorujte stromy, jak jim naroste listí a co se s tím děje. Na podzim listí opadá. Co je to? Život jde do kořene stromu. Je to jeho konec? Příštího jara přichází zase s novým životem.

Pozorujte církev. To stejné se stalo skrze reformaci. Přišlo to ven. Během pronásledování ve středověku padlo pšeničné zrnko do země a zemřelo. Padlo do země. Muselo zemřít. Každý duchovně smýšlející člověk to může vidět. Jestliže semeno nezemře a nezetlí, zůstane samo. Během středověku muselo semeno padnout do země. Leželo tam a rozkládalo se a přišlo ve dvou malých lístečcích luteránské církve zase na světlo. Z luteránské církve přišly další listy, jako Zwingli atd. Potom to rostlo dále až ke klasu, Johna Wesleye, který představoval velký čas misíí. Padlo to zpět. Potom nastalo svůdné časové období, letniční, a nakonec pšeničné zrnko.

Je zde někdo, kdo pěstuje pšenici? Díváte se na pšenici a říkáte: „Mám pšenici.“ Vypadá to jako pšenice, ale když otevřete klas, a pozorně se podíváte, vidíte, že zrno tam ještě není. Je to jen pleva. Copak nás Ježíš v Mat. 24, 22-24 nevaroval, že ti dva duchové budou v posledních dnech tak blízko sebe, že dokonce vyvolení by byli svedeni, kdyby to bylo možné? Pozorujte, je to nosič.

Život, který přišel skrze Luthera, uvedl Wesleye. Život, který přišel skrze Wesleye, dal povstat letničním. Život, který opouští letniční, formuje pšeničné zrno. Oni všichni jsou nosiči. Skutečný život jimi proniká. Zvěst sice jimi prochází, tlačí se kupředu, až je to pšenici. To je důvod, proč pšenice přijde na světlo a celek bude dokonán a bude vytržen. Nevěsta vychází ven z každého časového období, ale denominační stéblo odumírá. Vyschne a zemře.

Postřehli jste, jak se v těchto posledních dnech všechno stahuje zpět? Když se tvoří pšenice, začne se pleva od toho uvolňovat. Podívejte se jednou pořádně na to malé pšeničné zrno: otevřete ho a podívejte se dovnitř. Potom vidíte, že nejprve je tam nepatrné pšeničné zrníčko. Museli byste se podívat lupou, která může třicetinasobně zvětšovat, abyste to malé pšeničné zrnko viděli. Je úplně dole, ale začne růst. Pleva zde musí být, aby ho chránila, aby vůbec mělo možnost vyjít. Jestliže začne růst – jestliže se ta zvěst začne rozvíjet, potom se pleva oddělí. Život opustí plevu a vejde do zrna. Proniká kupředu. Tak to bylo v každém časovém období. Člověk si nemůže přírody nevyšímat. U Boha všechno probíhá v souladu. To je způsob, jak On to všechno činí. Nyní žijeme v sedmém časovém období církve.

Na závěr musí být všechno zjeveno v pšeničném zrně. Jestliže otevřeme Luk. 17, 30, On tam říká: „Jak to bylo ve dnech Sodomy, tak bude při příchodu Syna člověka, ve dni, ve kterém se Syn člověka zjeví.“ Co znamená „zjevit“? Dát lidem zjevení o tom, co On je v tomto čase. Slovo, které je oznámeno pro tento den, bude lidem zjeveno tím, že Duch svatý se oznamuje a prokazuje, že Ježíš žije mezi námi.

Myslete na to: tehdy se zjevil jako člověk, jako muž. ON řekl: „Jak to bylo ...“ ON četl stejnou 1. Mojžíšovu ze stejné Bible jako my. Víme, že On se v té kapitole v 1. Mojžíšově, o které Ježíš mluvil, otočil zády ke stanu. Tam byla Sára. ON položil otázku. Ona nevěřila, že by se mohlo stát, co se stát mělo. ON řekl: „Abrahame, po roce v tomto čase tě zase navštívím, potom tvá žena Sára bude mít syna.“ Sára, která byla ve stanu, se tomu smála. ON se ptal: „Proč se Sára smála a myslela: „Jak by se to mohlo stát? Ježíš to zaslíbil; neboť to byl On. Abraham Jej nazval **Elohim – Všemohoucí**. To On byl.

Bible předpovídá, v posledních dnech to bude zase tak. Ježíš to řekl. Když vidíte, že se tyto věci začínají naplňovat, když se to začne takto dít, potom víte, že ten čas je zde. Hleďte na ten svět. Podívejte se, jestli na světě byla kdy taková Sodoma. Podívejte se na tu perverzitu; jak jsou perverzní. Jejich smýšlení je zkažené. Již ani neví, co je slušnost. Vidíte ty zločince, homosexuály a všechno ostatní. Vidíme naše ženy, jak jsou bezuzdné. Vidíte, jak se mezi ženami rozmohla neslušnost a nemorálnost; ne jen u nás. Říkáte: „To jsou ti metodisté.“ Ale také letniční jsou na tom tak! Je to všude!

Podívejme se na naše muže. Místo, aby se drželi pevně Slova Božího, jsou závislí na nějaké malé tradici některé denominace a nevyjdou z toho, ani když vidí, že Bůh se dokonale oznamuje. Je to proto, že jsou slepí a nemohou to vidět. Oni to nikdy vidět nebudou.

Pozorujte, co se děje teď, během toho, co si pospíšíme. Myslím, ta dáma by si přála, abychom skončili. Vidím, jak dává svou rukou znamení. Zřejmě chce, abychom skončili. Proto si pospíším.

Pozorujte Enocha, stinný obraz na Církev. On představuje také sedmé církevní období. Víte to ještě? V sedmém časovém období církve má zaznít pozoun.

Jak mnozí věří, že zde bylo sedm zvěstovatelů pro sedm časových období? Tomu věříme všichni, pokud věříme Bibli. Když nevěříme jí, potom přirozeně nevěříme ani tomuhle.

Žijeme nyní v sedmém časovém období církve. Bible říká, že v sedmém časovém období církve, až zvěstovatel sedmého časového období církve začne troubit zvěst, budou zjevena ta tajemství o všech věcech, která během časových období byla skryta. Nyní to vidíme. Syn člověka přijde mezi Svůj lid a učiní přesně to, co On oznámil, že Svoji zvěst potvrdí. Vidíme to v tomto posledním časovém období. Je to jako sedm střídání stráží. ON nepřišel při prvním, druhém, třetím nebo čtvrtém, ale při sedmém střídání stráží. Také Enoch byl tím sedmým a byl proměněn. Noé byl stinným obrazem na zbytek z Židů, který byl přenesen.

My jsme hovořili o těch nočních strážích (Kral.: bdění) V biblických časech nebyly noci rozděleny po hodinách. Dobře poslouchejte, neboť si musím pospížit. Protože musíme tuto místnost předat. V biblických dobách nebyla noc rozdělena na hodiny, nýbrž na střídání nočních hlídek. Byla určena tři noční střídání. První hlídka začala v 21.00 a končila o 00.00 hod., druhá od 00.00 do 3.00 hod., třetí od 3.00 do 6.00 hod. To je třikrát po třech hodinách, celkem devět, což je nedokonalý počet. Potom se zase dostáváme k sedmi pro vytržení, které jak věřím, nastane jednoho jitra mezi šestou a devátou hodinou. Pozoun Páně zazní.

*Až to věčné jitro přijde
a nebude času víc
hlas se ozve trouby s nebe mocný k nám
tu pak půjdou miliony velkých malých
soudci vstříc
jak jich z hrobů volat bude slávy Pán.*

Slovo **vytržení** v Bibli není užito. My jsme tam to slovo dosadili. Bible mluví o vzetí vzhůru – o tom být vzat vzhůru. V 1. Tes. 4 je nám sled toho velkého vytržení, které se uskuteční v posledních dnech, popsáno. Dobře poslouchejte, začneme 13. veršem:

Nechci pak, abyste nevěděli, bratři, o těch, kteří zesnuli, abyste se nermoutili, jako i jiní, kteří naděje nemají.

Nebo jak věříme, že Ježíš umřel a z mrtvých vstal, tak Bůh i ty, kteří zesnuli v Ježíšovi, přivede s Ním.

Toto zajisté vám pravíme slovem Páně, že my, kteří živi pozůstaneme do příchodu Páně, nepředejdeme těch, kteří zesnuli

Nebo sám ten Pán s zvukem ponoukajícím, s hlasem archanděla a s troubou Boží sestoupí s nebe, a mrtví v Kristu vstanou nejprve.

Chtěl bych, abyste pozorovali, jaká mocná věc se tu uskuteční. Nepocházejte to. Pozorujte, Slovo zde k Těsalonickým hovoří o třech věcech, a sice od 13-16 verše. Musí se stát tři věci, nežli Pán sám se zjeví. Jako první zazní volání k probuzení, potom zazní hlas a pak pozoun. Přečtěme to ještě jednou, abychom viděli, zda to souhlasí:

Nebo sám ten Pán s zvukem ponoukajícím, s hlasem archanděla a s troubou Boží sestoupí s nebe.

Musí zazní tři věci, nežli se zjeví Ježíš: Volání k probuzení, Hlas a pozoun. Nyní něco k hlasu probuzení. Ježíš působí všechny tři, jestliže sestoupí. Volání k probuzení, co je volání k probuzení? Je to zvěst, která zazní nejprve, živý Chléb života, který přivede Nevěstu.

Bůh má činit jistý druh věcí, a On Svůj způsob jednání nikdy nemění. ON se nemění. ON je neměnný Bůh. V Amosovi 3, 7 On říká, že nečiní na zemi nic, aniž by to neoznámil dopředu Svým služebníkům. Tak jistě, jak On to zaslíbil, tak to také udělá.

Ta časová období církve měla svůj průběh, a podle Mal. 4 je nám pro poslední dny zaslíbeno, že bude na zemi zase prorok. To souhlasí! Pozorujte, přírodu a jaký by on měl být. Tohoto ducha Bůh používá pětkrát. Nejprve byl v Eliášovi, potom v Elizeovi, nato v Janu Křtiteli, nyní, aby vyvolal Církev ven, a potom zbytek Židů. Pětkrát! Milost, Ježíš víra – pět je počet milosti.

Myslete na to: ta zvěst je zaslíbena. Potom, co kostely všechna tato tajemství tak zamotaly, je zapotřebí pravého Božího proroka, aby bylo všechno zjeveno. Přesně to ON zaslíbil.

Zapamatujte si: Slovo Páně vyjde k prorokovi; ne k teologovi, nýbrž k prorokovi. On to Slovo Boží znovu vyznačuje. On nemůže říci nic, nemůže vyslovovat své vlastní myšlenky; může vyslovovat jen to, co Bůh zjevuje. Dokonce i Balám, prorok, který chtěl své právo prodat, řekl, že prorok nemůže vyslovit nic jiného, než co do jeho úst vložil Bůh. To působí Bůh, že nemůžeme říci nic jiného. Člověk se tak narodil.

Je to, jako byste chtěli říci: „Nemohu otevřít oči,“ protože je již máte otevřené a můžete se dívat. Nemůžete vztáhnout ruku, když již natažena je. Nemůžete být psem, jestliže jste člověkem. Jednoduše jste tak stvořeni. Bůh v uplynulých časových obdobích, když ty kostelní skupiny všechno popletly, vždy poslal nějakého proroka, jako kupř. Izaiáše, Jeremiáše, Eliáše a všechny ostatní. ON jej odněkud přivedl. Ale nepatřil k žádné instituci, nýbrž přinášel Slovo, byl zase z jeviště odvolán a opustil jej. To byli drsní muži Pravdy Boží.

Tak to bylo vždycky. Jak jej mohli poznat? ON nám dal vědět: „Jestliže se má někdo za proroka nebo duchovně obdařeného, pak musí poznat, že to, co vám zde píši, je příkaz Páně. V církvi je sice dar proroctví, ale prorok je předurčen pro jistou hodinu.

Jestliže zazní proroctví, musí je posoudit alespoň dva nebo tři, zda je správné nebo ne, nežli to může přijmout sbor. Ale nad proroka nikdo postaven nebyl, neboť v něm bylo dokonalé Slovo Boží. On byl Slovo ve svém časovém období. On vyznačoval Boha.

Bůh zaslíbil, že nám opět pošle v posledních dnech proroka, aby vyvedl ven Nevěstu z duchovního zmatku. To se může stát jen tak, a ne jinak. Kostelní církve Krista přijmout

nemohou. Letniční tuto zvěst ve stavu, v jakém se dnes nachází, nemohou přinést. A jak by také mohli, v tomto konečném čase, ve stavu, v jakém se nachází, jestliže jsou všichni proti sobě navzájem a po duchovní stránce se děje všechno možné? Ó, milosrdenství! Je to takový zmatek! Jsou zorganizováni. Vyzývám, aby mi některý historik dokázal, že to nebylo tak: Pokaždé, když na zemi zazněla zvěst a učinili z ní organizaci, zemřela na místě. Letniční, kteří vyšli ven, udělali to stejné.

Assemblies of God, vaši předci, otcové a matky, ti tehdy na takzvaném „generálním koncilu“ šli z organizace ven. Jásali a chválili Boha a byli proti těmto věcem. Ale vy jste jako pes vracející se ke svému vývratku a prase do svého kaliště, udělali jste to stejné, co ostatní. Ztratili jste své duchovní soucítění a člověk skoro musí mít členskou legitimaci, aby s vámi vůbec mohl mít obecnství.

Jednotáři, Bůh vám dal jednu zvěst, ale místo, abyste šli kupředu, zůstali pokornými a spěchali kupředu, museli jste se od toho odpoutat a zorganizovat skupinu. Kam vás to zavedlo? Do stejné věci. Tak to je. Ale Duch Boží jde dále. „JÁ, Pán, štěpuji, Já zalévám dnem i nocí a nikdo to nevytrhne.“

ON předurčil, aby tyto věci přišly, proto je musí poslat. Jako první, až se přichystá přijít dolů s nebe, zazní volání k probuzení. Co je to? Je to zvěst, aby lidé byli svoláni. Nejprve zazní zvěst. „Je čas vyčistit lampy. Vstaňte a dejte své lampy do pořádku.“ Při kterém střídání nočních stráží se to děje? V sedmém. Ne v šestém, ale v sedmém. „Hleďte, Ženich přichází. Vstaňte, očistěte své lampy.“ Oni to udělali. Někteří zjistili, že v lampách nemají dostatek oleje. Ale je čas, aby lampy byly očištěny. Je to čas, o kterém mluví Mal.4. a Luk. 17. Všechna tato proctví Písma se dokonale hodí na tento čas a my to vidíme mezi námi.

Vidíte, tyto věci se dějí, moji drazí bratři a sestry. Bůh v nebi ví, že bych mohl zemřít v tomto okamžiku na tomto pódiu. Museli byste se sami v tom na nějaký čas octnout. Je to prostě přemáhající, když člověk vidí, jak Bůh před mnohými lidmi přijde s nebe dolů, je přítomen a tak se oznámí, jak to dělal vždycky. To je pravda; Bible leží otevřená přede mnou. Dorazili jsme sem.

Denominační systém je mrtvý; je ten tam. Nikdy se již nepozdvihne. Bude to spáleno. To stejné se dělá s plevami na poli. Prchněte z toho ven! Pojdte do Krista! Neříkejte: „Patřím k metodistům! Já k baptistům! Já jsem letniční!“ Pojdte do Krista! Jestliže jste skutečně v Kristu, pak zde není psáno ani jedno slovo, kterému byste nevěřili. Nestarám se o to, co říká někdo jiný. Bůh to potom uskutečňuje, protože tomu věříte. Co se děje, jestliže On vylije Svého Ducha na Slovo? To stejné, jako když je semeno zalito vodou. Probuďte se k životu a přinesete plody podle své druhy.

Říkáte: „Mám křest Ducha svatého.“ To ještě neznamená, že jste zachráněni.

Vidíte, jste trojnásobná bytost. Ve vašem nitru je duše, potom přichází duch a potom tělo. V těle máte pět smyslů, abyste mohli mít kontakt s okolním světem. Více nemůžeme vnímat. Máte také pět duchovních smyslů: lásku, svědomí atd. Ale nitro je váš život, to, co jste.

Neřekl Ježíš, že déšť padá na spravedlivé a na nespravedlivé? Zasiňte plevel a vedle toho pšenici, zalijte je a pohnojte – zdali z toho nebude růst obojí? Jistě! Ale co je s nimi? To jedno zplodí plevel, neboť to je všechno, co ono je.

Plevel sepne ruce a bude jásat právě tak, jako pšenice.

Neříká Bible, že v posledních dnech vyjdou falešní Kristové? Ne falešní Ježíšové, ale falešní Kristové – pomazaní; ale s ohledem na Slovo Boží falešně pomazaní. Jsou pomazaní denominačně, ale ne Slovem, neboť Slovo bude skládat svědectví samo o sobě. Více není třeba; svědčí samo o sobě. Ale vystoupí falešně pomazaní. Kázání o tom máte na magnetofonovém pásku. Jestliže jednoho z těchto pomazaných zavoláte a zeptáte se ho: „Ty jsi Ježíš?“

„Ó, to jistě ne!“ Za Něj se nevzdávají. Ale říkají: „Ó Gloria, dostal jsem pomazání!“ A je to skutečně pravé pomazání.

Pomyslete na to, že to měl také Kaifáš a prorokoval. Balám je měl a prorokoval, ale to nemá nic společného s nitrem. Jestliže to není semeno Boží, od počátku nositel Jeho dědictví a předurčen, pak jste ztraceni. Nezájímá mne, jak jásáte, mluvíte v jazycích, běháte sem a tam a jásáte; to s tím nemá co dělat. Plevel to může dělat jako ostatní. Viděl jsem, jak se pohané pozdvihli, radovali se, mluvili v jazycích – pili krev z lidské lebky a vzývali d'ábla. Nehleďte tedy citová prožití atd.; zapomeňte na to. Je to to Slovo ve vašem srdci, a to je Kristus. Vložte to tam dovnitř a dejte pozor, jak se zjeví. Neboť vzejde jako každé jiné semeno a oslaví se v tom časovém období, ve kterém žije.

Luther mohl přinést jen výhonek. Ti ostatní mohli přinést to další. Nyní se nacházíme v časovém období zrna. Práví luteráni mohli zplodit jen pravé luterány. Práví letniční mohli zplodit jen pravé letniční, nic jiného. Ale toto časové období je za námi; my jdeme kupředu.

Víte, že katolický kostel vyšel z letniční církve? Kdyby existovaly letniční církve dva tisíce let, pak by byly v horším stavu, než katolický kostel dnes. Tak to úplně přesně je. Říkám to mým bratrům a sestrám, které miluji. Bůh to ví. Ale myslíte na to, přátelé, že se musím s vámi potkat u soudu. To nemusí trvat tak dlouho. Já musím skládat svědectví o pravdě.

Když jsem začal s těmi shromážděními a modlil se za nemocné, bylo to pěkné. Ale když jsem přišel se zvěstí, bylo to jiné. Jestliže zazní zvěst, mám na mysli pravou zvěst a doprovázejí to pravé divy Boží, jestliže to ale zůstane v organizaci, potom víte, že to není od Boha. Neboť co je s tím, již je oznámeno. Ježíš vystoupil a uzdravoval nemocné, a to upoutalo pozornost lidí. Potom přišla Jeho zvěst. Tak to je. Musí to být něco, co Bůh může oznámit! Boží uzdravování a divy přitáhnou pozornost lidí. Ale tím jádrem, to srdce, je ta zvěst. O tu jde. Ona proniká zde dovnitř. ON chce získat pozornost lidí, aby Mu věnovali sluch, neboť jsou mezi nimi takoví, kteří jsou určeni k věčnému životu.

Mnohé z dobrého pšeničného zrna padlo do země, a ptáci to vyzobali; jiná padla mezi trní, a jiná zase padla na připravenou, předurčenou půdu a přineslo úrodu.

Jako první zazní probuzení, potom hlas a nato pozoun. Zvěstovatel připraví lidi voláním k probuzení. To druhé je hlas ke vzkříšení. Je to stejný hlas, silný hlas z Jan 11, 38-44, který vyvolal Lazara z hrobu. Nevěsta bude svolána, a potom nastane vzkříšení z mrtvých. Společně budou vzati vzhůru. Pozorujte, jak se ty tři události stanou.

Co zazní jako příští? Pozoun. Volání probuzení, hlas, pozoun. To třetí je pozoun. Jím ti lidé byli vždy voláni k slavnosti pozounů. Toto bude večeře s Nevěstou; Večeře Beránka s Nevěstou v nebi.

První, co zazní, je Jeho zvěst, tou bude Nevěsta svolána. Jako další nastane vzkříšení zesnulé Nevěsty, těch, kteří zemřeli v jiných časových obdobích. Vzhůru budou vzati společně. Pozoun volá ke slavnosti v nebi. To je to, co se děje, přátelé.

My jsme na to připraveni. To jediné je, že ta vyvolaná Církev musí ležet na slunci, aby uzrála. Po krátkém čase přijde veliký kombajn. Zrno bude shromážděno do stodol a plevel spálen.

Přece nejste slepí. Jste rozumní lidé. Nestojím tu a neříkám ty věci proto, že bych byl zaujatý. Říkám to, protože je to život a protože jsem před Bohem odpovědný za to, abych to řekl. Musím to říci. Je to má zvěst. Vždycky jsem věděl, že ti svatí atd. tehdy měli jen probudit pozornost lidí, neboť jsem si byl vědom toho, že přijde zvěst. A je tady.

Bylo otevřeno sedm pečeti, tajemství byla oznámena a tyto věci jsou ukázány. To se stalo. Já jsem to nevěděl. Tady jsou muži, ti byli se mnou, když se stalo to, co jsem řekl v kázání „Je toto ten čas?“, jež jste slyšeli. Onoho jitra stálo sedm andělů přesně tam, kde to bylo předem ukázáno; přišli s nebe dolů. Potom se pozdvihli, a vznikl točivý víchř, ve kterém vystoupili. Stáli jsme tam a přihlíželi, jak se vzdalovali. Vědci z celé země, dokonce v Mexiku, to fotografovali. Byl jsem tam a dával pozor.

Když jsem začal kázat Sedm církevních období, zavolal jsem Jackovi Moore. On je vynikající teolog. Zeptal jsem se ho: „Jacku, kdo je tato Osoba, která tam stojí, vypadá jako Syn člověka a má vlasy bílé jako vlna?“ Řekl jsem: „Vždyť On byl mladým Mužem. Jak může mít vlasy bílé, jako vlna?“

Odpověděl: „Bratře Branhame, to bylo Jeho znádherněné tělo.“ S tím jsem se nespokojil. Když jsem ale potom přišel do svého pokoje, abych se modlil, dal mi On vědět, co to bylo.

Hleďte, vždycky jsem kázal, že On je Bohem a ne pouhým člověkem. ON byl Bůh, který se zjevil v masitém těle; Bůh, projev lásky Boží. ON přišel dolů a oznámil veliké skutky Boží na zemi. Ježíš byl Boží láska, která dala vzniknout tělu, ve kterém bydlel sám Jehova. ON byl plnost Boží tělesně. Co byl Bůh, oznámil skrze toto tělo. Toto tělo muselo zemřít, aby Nevěsta mohla být obmyta Jeho krví.

Dejte pozor, Nevěsta není jen obmyta, není jí jen odpuštěno, ale je i ospravedlněna. Zkoumali jste někdy, co znamená slovo „ospravedlnění“? Jestliže by se kupř. Bratr Green doslechl, že piji a dopouštím se zlých věcí, potom ale zjistil, že to není pravda, přišel by a řekl: „Odpouštím ti, bratře Branhame“, pak bych odpověděl: „Odpouštíš mi? Vždyť jsem nic neudělal. Proč mi chceš tedy odpouštět?“ Jestliže jsem se ale provinil, potom mi sice může být odpuštěno, ale přesto nejsem ospravedlněn, protože jsem to udělal.

Slovo ospravedlnit znamená, jakoby jste to vůbec nikdy neudělali. Ospravedlnění. Krev Ježíše Krista nás očišťuje od hříchu, je vhozen do moře zapomnění. ON je jediný, kdo to může udělat. My ne, můžeme odpustit, ale ne zapomenout.

Já vám mohu odpustit, ale stále bych na to myslel, že jste tyto zlé věci udělali. Tak ale nejste spravedliví; jen vám bylo odpuštěno. Ale v očích Božích je Nevěsta ospravedlněna. Ona to vůbec nikdy neudělala. Amen. Stojí tu, aby byla oddána s ctnostným Synem Božím. Ona od samého počátku nikdy nezhrěšila. Proč ne? Protože je předurčena. Ona toliko padla do léčky. Když slyšela pravdu a přišla, tedy jí krev očistila. Stojí tu ctnostná; není při ní vůbec žádný hřích.

Proto Nevěstu svolá ta zvěst. Volání k probuzení zaznívá. Jednoho jitra zazněl silný hlas probuzení a probudil Lazara. Silným hlasem zvolal: „Lazare, vyjdi ven!“ Stejný hlas probouzí i spící Nevěstu, zesnulé svaté.

Pozoun zatroubí. Izrael byl pozouny svoláván ke slavnosti pozounů. Jednalo se o letniční slavnost; o slavnost pozounů, o velikou slavnost v nebi. Pozoun znamená svolávání ke slavnosti. Nyní jde o večeri Beránka v nebi, shromáždění Nevěsty, slavnost pozounů, svatbu.

Viděli jsme to ve stinných obrazech. Dávejte nyní chvíli dobrý pozor, než skončíme.

Viděl jsme ten stinný obraz. V Mat. 18, 16 stojí psáno o třech svědčích. Můžete si přečíst také 1. Jan. 5, 7. Vždy to mají být tři svědci. Je to tak? Slouží to k tomu, aby to bylo správné. Jsou tři, kteří mají něco dosvědčit. Všechno má být založeno na základě výpovědi dvou nebo tří svědků.

Pozorujte, měli jsme tři svědky. Mají to být tři svědci. Ve Starém zákoně byla tři vytržení. Věděli jste to? Jsou to svědectví. Dejte pozor! První se odehrálo při Enochovi, druhé při Eliášovi; třetí byl Ježíš. Ježíš, který je Závěrečným kamenem, to potvrzuje. ON byl také tím spojujícím Kamenem mezi Starým a Novým zákonem. Nejdříve musel zemřít, potom byl vytržen. ON zemřel, byl zase oživen, putoval mezi námi a potom byl vytržen. ON byl tím Úhelným kamenem, který oboje spojil. Po Svém vzkříšení byl vytržen. Skrze to On potvrdil Starý zákon. Všichni víme, že Enoch byl proměněn. Víme, že Eliáš byl v ohnivém voze ve větrném víru vzat vzhůru. Ježíš zemřel, byl pohřben, povstal z mrtvých a čtyřicet dní zůstal na zemi. Potom byl vytržen – Úhelný kámen. Jsou tři, kteří dávají svědectví. Souhlasí to?

Jedno vytržení již pominulo. Víte to? Chceme vidět, zdali bychom si to ještě mohli rychle přečíst. Čtème z Mat. 27 od verše 45. Zkusíme, jestli bychom to rychle probrali. Velice by nám to pomohlo. Myslím, že to byl Mat. 27, 45, co jsem si zapsal. Nyní si to přečtème:

Od šesté pak hodiny tma se stala po vsi zemi až do hodiny deváté.

A při hodině deváté zvolal Ježíš hlasem velikým, řka: Eli, Eli, lama zabachtani? To jest: Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?

A někteří z těch, kteří tu stáli, slyšíce, pravili: Eliáše volá tento.

A hned jeden z nich běžel, a vzav hubu, naplnil ji octem, a vložil na trest, napájel ho.

Ale jiní pravili: Nech tak, pohledíme, přijde-li Eliáš, aby ho vysvobodil.

Ježíš pak opět zvolav hlasem velikým, vypustil duši.

A aj, opona chrámová roztrhla se na dvě, od vrchu až dolů, a země trásla se, a skály pukaly,

A hroby se otvíraly, a mnohá těla zesnulých svatých vstala.

A vyšedše z hrobů po vzkříšení Jeho, přišli do svatého města, a ukázali se mnohým.

Jedno vytržení je tedy již za námi. Tři se stala ve Starém zákoně při těch, kteří byli připraveni a ke kterým přišlo Slovo Boží. Slovo Páně přišlo k Enochovi. Slovo Páně přišlo k Eliášovi. On byl prorok. Ježíš byl Slovem Páně.

Pozorujte, byli to ti ze Starého zákona, starozákonní svatí, kteří byli vytržení. Pozorujte 50. verš: Jeho hlasité volání probudilo starozákonní svaté, právě tak, jako hlasité volání

probudilo Lazara. Probudil je silný hlas. Jako další se naplní to, co stojí v 1. Tes. 4. Četli jsme to před několika minutami. „Ale nechceme vás milí bratři o těch zesnulých nechat v nejistotě, abyste nebyli zarmoucení ...“ Je to 1. Tes. 4, 12-18. To bude druhé vytržení. Druhé vytržení bude vzetí Nevěsty.

Starozákonní svatí šli z ráje do Jeho přítomnosti. Přišli vzhůru, když On silným hlasem volal a Ducha odevzdal. Proč? Protože oběť, smíření za jejich hříchy, na které tolik čekali, byla přinesena. Protože věřili v příchod dokonalého Beránka, přinášeli beránky jako oběť. Když zemřel On a Ducha odevzdal, zvolal hlasitě, a starozákonní svatí se probudili. Pozorujte volání probuzení a hlasy zde. To stejné se děje při Jeho příchodu. ON odevzdal Svého Ducha. Když to udělal, byla to dokonalá oběť a všichni, kteří byli v ráji, vyšli ven. Starozákonní svatí přišli zpět na zem, putovali tam a potom odešli s Ním při Jeho vytržení do nádhery.

David řekl: „Pozdvihněte, ó brány, svrchků svých, pozdvihněte se vrata věčná ...“

ON vyvedl zajatce a lidem dal dary. Když starozákonní svatí chtěli s Ním vejít, padla otázka: „Kdo je ten Král cti?“

„Pán zástupů, Král slávy.“ Oni tam vešli. Ježíš vedl ty zajaté vězně. Zde přišel se Starozákonními svatými a vešel těmi novými branami tam vzhůru. Je řečeno: „Pozdvihněte, ó brány svrchků svých, pozdvihněte se vrata věčná, aby vejítí mohl Král slávy.“

Od nich zněl hlas: „Kdo je ten Král slávy?“

„Pán mocný v boji!“ Již se brány otevřely. Ježíš, přemožitel, vyvedl ty zajaté ven; ty, kteří Mu věřili a kterým Slovo zaznělo. Starozákonní svatí tam byli a čekali na Něj. On ty zajaté vyvedl jel vzhůru, vzal starozákonní svaté s sebou a vešel. Vytržení se již stalo.

Jako další nastane vytržení Církve–Nevěsty, jak je napsáno v 1. Tessalonicenským. Bude probuzena a vytržena do slávy. „My, kteří žijeme, kteří pozůstaneme až do příchodu Páně (to je to tělo, které je na zemi), nepředstihneme těch, kteří zesnuli ... neboť pozoun Boží zazní a mrtví v Kristu vstanou nejprve, a potom my, kteří živi pozůstaneme, společně s nimi vzhůru vzati budeme.“

Před několika dny, ve výroční den příměří vyhlášeném roku 1919, jsem stál na rohu ulice a díval se na vojenskou přehlídku, která se tam konala. Byl se mnou mladší syn Josef. Jako první projížděly tanky z první světové války. Potom projížděly nové Sherman tanky z poslední světové války s velkými děly. Potom následovali vojáci a matky, kteří byly vyznamenáni zlatým křížem. Potom přijel alegorický vůz. Vpředu byl hrob neznámého vojína. Jeden voják stál u hrobu čestnou stráž. Na jedné straně voják z námořní pěchoty a na druhé námořník. Na tom byla napsána prosba. Matka, která byla vyznamenána zlatým křížem, stála vedle. Ztratila syna. Mladá žena měl hlavu položenou na stole a plakala. Vedle ní seděl malý rozedraný hoch, jemuž po tváři tekly slzy; ztratil svého tatínka. Myslel jsem na to, jak je to smutné, když tu člověk stojí a vidí, jak málo vojáků přežilo, někteří byli zranění a nyní jsou staří a pochodují tu v uniformách. Ale jak hrdě v ní šli, protože jsou Američany.

Myslel jsem: „Ó, můj Bože, jednoho dne zazní z nebe hlas a mrtví v Kristu povstanou nejprve. Starozákonní svatí, kteří čekají na druhé straně, skrze hlas vyjdou nejdříve a budou mít podíl na vzkříšení. Potom se k nim přidáme, a společně vejdem do nebe. Tato stará smrtelná těla budou hned proměněna v nádherná těla vzkříšení. Jaká to bude

přehlídka, když v jednom z těchto dnů, které leží před námi, půjdeme do nebe. Krev Ježíše Krista, zvěst Boží hodiny, ve které žijeme, hrdě ponosou na svých prsou.“ Na tuto hodinu, bratři, čekáme.

To bude další vzkříšení. Jedno již bylo. Další je nyní před námi. To se brzy uskuteční.

Třetí se stane při dvou svědcích ze Zj. 11, 11-12. Jsou to oni, kteří povstanou s Duchem Kristovým, aby Židům dal svědectví, jako Josef to udělal svým bratrům. Víte, že jejich mrtvá těla budou ležet na ulici tři a půl dne a potom do nich vstoupí Duch života a oni budou vytrženi a vzati vzhůru do nebe. To jsou tři vytrženi v Novém zákoně. Tři vytrženi ve Starém zákoně se již stala.

Nyní jsme připraveni a čekáme na vytržení svatých. Tak je to psáno a tak to bude.

Jestliže Bůh něco řekne, pak mohou nebe i země pominout, ale Slovo Boží nikdy nepomine. Když Bůh řekl v 1. Mojžíšově: „Ať je světlo“, mohla uplynout celá staletí, nežli se to stalo. ON řekl: „Ať vyroste palma nebo dub. Tam ať je poušť, jinde hory, a tam ono.“ ON to vyslovil. Víte, jakmile slovo vyjde z Jeho úst, musí se naplnit; to musí.

Jednou vyvolal ven Svůj lid. ON mluvil z ohnivého sloupu, ze světla, svatého, posvěceného ohně k Mojžíšovi. Ale lidé Mojžíšovi nevěřili, proto On řekl: „Prived' je k této hoře.“ Jednoho jitra byla ta hora celá v ohni, hřmělo a dunělo to, a lidé říkali: „Ať s námi nemluví Bůh, ale Mojžíš, jinak zemřeme.“

Bůh řekl: „Nebudu s vámi takto mluvit, ale proroka jako Já vám vzbudím. Skrže něho budu mluvit. Jestliže se naplní, co řekne, pak ho poslouchejte, neboť pak jsem s ním.“ To řekl. ON řekl, aby se to stalo.

Vidíte, jak tam stál prorok Izaiáš. Byl to inteligentní muž, muž, který byl vážený u krále, neboť žil za času krále Uziáše, který byl velkým mužem. Jednoho dne se Uziáš pokusil převzít místo kazatele a byl postižen malomocenstvím. To jsem řekl těm obchodníkům: „Nikdy nezkoušejte převzít místo kazatele. Ne! Zůstaňte tam, kde jste. Konejte svou práci, kterou vám Bůh přidělil. Když jste prstem, nemůžete být nikdy uchem; jste-li uchem, nikdy nebudete nosem nebo okem. Zůstaňte na svém místě.“

Nedávno jste mohli slyšet přenosem zvěst „Pokusit se Bohu učinit službu“. David, pomazaný král, něco dělal. Všechn lid jásal a křičel, že je to správné, ale proroka Božího se neptal. Jeden muž umřel a celá ta věc se pokazila. Nepokoušejte se Bohu zalíbit. Čekajte, až přijde čas Boží. Nechejte to být tak, jak to dělá On. Říká se: „Začnu dělat velkou věc. Ona to zmůže.“ Bud' opatrný, bratře.

David by to byl musel vědět, neboť v té době byl v zemi Nátan, ale jeho se vůbec neptali. David se radil raději s veliteli setnin a praporů. Všechn lid při tom jásal, křičel a tancoval. Měli všechno možné náboženské hnutí, ale nebylo to v souladu a na základě Slova Božího. Proto to bylo vedle. Také všechno ostatní, co není v souladu a na základě Slova Božího, je vedle. Jen Slovo Boží zůstává na věky. „Nebe a země pominou, Má slova ale nikdy nepominou.“

Izaiáš, inteligentní mladý muž tam stál, a najednou na něho sestoupil Duch Boží. Nemohl říkat nic jiného, neboť byl prorokem. On řekl: „Aj, panna počne ...“ „Dítě se nám narodí, Syn nám bude darován, na jehož rameni bude spočívat království; a Jeho jméno Předivný, Rádce, Rek udatný, Otec věčnosti, Kníže pokoje. Jeho sláva, Jeho panství bude sahat daleko a pokoje nebude konec ...“ Jak mohl tento inteligentní muž říci, že panna

počne? Všichni na to čekali. Bylo to vysloveno; to TAK PRAVÍ PÁN. Proto se to muselo stát, neboť to bylo právě tak Slovo Boží jak v 1. Mojžíšově, když země ještě byla neforemná, pustá a prázdná, když voda zaplňovala hlubiny a On to semeno vštípil ještě pod moře. Vidíte, muselo se to stát.

Jednoho dne, o osm set let později přijala jedna panna to Semeno Boží – stvořené Semeno. Porodila Syna. Tento Syn tam jednoho dne stál a řekl: „Lazare, pojď ven!“ Tedy vyšel ven muž, který čtyři dny ležel mrtvý a již byl v rozkladu; nos měl zapadlý, a zapáchal. ON řekl: „Nedivte se tomu! Neboť přijde hodina, ve které všichni, kteří odpočívají v hrobech uslyší hlas Syna Božího.“ Je to vysloveno, proto se to musí stát. Vytržení nastane.

Ó, zrovna jsem si vzpomněl na svoji poslední zvěst v Kalifornii. Myslel jsem, že se tam již nikdy nevrátím, když sem předpověděl, že Los Angeles se zřítí do oceánu. TAK PRAVÍ PÁN: stane se to! Je ztraceno; je podemleto; je vydáno všanc. Ve které hodině? Nevím kdy, ale potopí se. Hned potom v té krajině nastalo zemětřesení.

Mnozí z vás stáli toho dne tam, kde Anděl Páně jako toto světlo a oheň sestoupil s nebe na skálu, u které jsme stáli. Z hory byly vyrvány kameny, a rozmetány po okolí. Ozvaly se tři hromové rány a já jsem vyslovil: „Soud přijde na západní pobřeží.“ Dva nato se Aljaška málem potopila.

Myslete na to, stejný Bůh, který to řekl, řekl také, že Los Angeles je ztraceno. Je vydáno všanc. Nevím kdy; nemohu to říci.

Vůbec bych nevěděl, že jsem to vyslovil. Myslím, že to byl bratr zde, jeden z Moselových, mám za to, mi to řekl venku na ulici. Nevěděl jsem, co to bylo, až když jsem to četl ještě jednou. Podíval jsem se do Písma, a Ježíš řekl: „Ó, Kafarnaum, které jsi se až k nebi vyvýšilo, do peklo uvrženo budeš. Neboť kdyby se tyto mocné divy děly v Sodomě, které se staly v tobě, pak by stála ještě dnes.“ Asi po sto padesáti letech zmizelo Kafarnaum pod vodou a je tam dodnes.

Stejný Duch Boží, který řekl všechny tyto věci a všechny tyto věci prováděl, tam vyslovil: „Ó město Kafarnaum, které se nazýváš andělem, Los Angeles, jak jsi až do nebe vyvýšilo!“ Je to kořen a sídlo satana. „Ty jsi se samo vyvýšilo.“

Je to hřbitov kazatelů. Dobří muži tam jdou a umírají jako krysy. Jaká spoušť!

„Ty, které jsi se nazvalo jménem anděla, kdyby se děly v Sodomě ty mocné skutky, které se staly v tobě, stála by ještě dnes. Ale tvá hodina přišla!“ Dávej pozor a hled! Jestliže se to nestane, jsem falešný prorok. Tam to je; leží to tam.

Vzpomínám si na večer, když jsem viděl přehlídku Nevěsty. To bylo, ještě předtím než jsem to viděl. Stál jsem tam a viděl hezkou dámu, řádně ustrojenou a pochodovala tím směrem. Ve vidění stál někdo vedle mne a když jsem na to hleděl, bylo řečeno: „To je přehlídka Nevěsty.“ Viděl jsem, jak procházela. Přicházely z této strany a šly tam.

Slyšel jsem přicházet ještě někoho jiného. Z druhé strany přicházela církev. Tam přicházela církev z Asie. Ó, vy mluvíte o špíně! Potom přišla evropská církev. Ó! Potom jsem slyšel přicházet někoho s Rock'n'rollem, a to byla Miss Amerika, církev. Ani nebyly oblečeny. Měly papír, byl šedý jako novinový papír, a držely to před sebou, zatímco tancovaly Rock'n'roll. Miss Amerika, církev.

Stál jsem v Jeho přítomnosti. Myslel jsem: „Ó Bože, nemohli jsme my kazatelé přivést nic lepšího? Ó! Ó! Ó! Vždyť víte, jak se při tom může člověk cítit. Potom jsem myslel: „Ó Bože, skryj mne; kdybych jen mohl odtud pryč! Jestliže to je všechno, co jsme dokázali, co jsme předvedli!“

Když tyto ženy přešly, kráčely v rytmu Rock'n'rollu. Měly krátké vlasy, nalíčené tváře. Tak přecházely, a to měly být panny Kristovy. Když prošly kolem, odvrátil jsem hlavu. Víte, ony ten papír držely jen před sebou; zezadu byly ostudné. Tak procházely okolo.

Odvrátil jsem tvář, abych plakal. Nemohl jsem snést to vědomí, že On stál vedle mne a tohle bylo všechno, co jsem já, jako kazatel církve předvedl pro Něho. Řekl jsem: „Ó Bože, nemohu se na to dívat. Nech mě zemřít. Ať zmizím.“ a pod.

Potom zmizely. Pokaždé, když nějaká přecházela, šla až k určitému místu, a pak byly pryč. Slyšel jsem jen dozvuky hudby. Náhle jsem slyšel něco jako „Kupředu Kristovi bojovníci“. A hleděl jsem a tam přicházela taková posvěcená skupina dívek jako na počátku. Všechny byly řádně oblečené, vlasy jim splývaly po zádech, hladké a čisté. Pochodovaly stejným krokem s evangeliem. Ona byla to Slovo. Zdálo se, že je z každého národa jedna. Přihlížel jsem, zatímco přecházely. Viděl jsem je přecházet. Ale místo, aby šly dolů, šly vzhůru. Potom jsem zpozoroval, jak jedna nebo vlastně dvě nebo tři z nich se dostaly mimo stejný krok. Křičel jsem: „Zůstaňte v souladu!“ potom mne to vidění opustilo a já jsem stál v pokoji a křičel: „Zůstaňte v souladu!“

Ptal jsem se: Mohlo se to již stát? Mohla být Nevěsta již zavolána? Je to to, čím dnes procházíme? Ona musí být zformována do obrazu Kristova, a Kristus je Slovo. To je to jediné. Vidíte, je to zde uvnitř, ve Slově.

K tomu nemůže být nic přidáno. Nemůže to být žena, která má jednu ruku jako lidskou a druhou jako psí tlapu. Ona musí být dokonalé Slovo Páně, jako On je Slovem. Nevěsta je částí Ženicha. Žena je částí svého muže, protože je vzata z muže. Eva byla částí Adama; z jeho boku. Tak je to s Nevěstou. Ona není vzata z denominace, ale z klínu Slova Božího.

Bratr Branham zpívá.

Všichni se chceme snažit být tam. Bůh vám požehnej. Je to vysloveno; musí se to naplnit. Stane se to! Vy milí, nikdo by nechtěl zemřít, nikdo by nechtěl být ztracen. Chtěl bych vám něco říci: je jedno, co děláte, jak často chodíte do sboru, a jak jste svému sboru věrní. To je dobré; proti tomu se nedá nic namítat; máte chodit do církve; dělejte to, chodte tam. Ale cokoli to je, odhodte své předsudky, přijďte kupředu, vejděte do Krista, neboť v jednom z těchto dní bude slyšet hlas. Jinak budete nalezeni se znamením zvířete, aniž byste poznali, až když bude pozdě. To souhlasí!

Bůh vám požehnej. Je mi líto, že jsem vás tak dlouho zdržoval. Zdržoval jsem vás příliš dlouho, je to tak. Vy jste pro mne vyzdvihli obět, aniž bych vás o to žádal. To je laskavost. Vezměte to a zaplatte v motelu za čas, který jsme přetáhli. Zmínil jsem jen některé věci, k vytržení mám ještě osm nebo deset stránek, ale nemám již čas to přinést.

Bůh vám požehnej. Milujete Pána Ježíše? Ztišme se na okamžik a vstaňme. Myslete na to, co jsem řekl. Myslete na to, že se nalézáme v posledních hodinách.

Bratr Branham zpívá.

Kolik vás Ježíš miluje? Zvedněte ruce. Zatímco ještě jednou budeme zpívat, chtěl bych, abyste podali ruku svým sousedům a řekli: „Bůh ti požehnej poutníku!“ Jsme přece poutníky, že? Jsme poutníky a cizinci.

Bratr Branham zpívá.

Chtěli byste být při vytržení? Kolik vás je zainteresováno být při vytržení? Řekněte: „Ó Bože, celým srdcem bych toho chtěl dosáhnout.“

Držte se pevně Boží neměnné ruky. Znáte tu píseň? Znáš ji, sestro? Držte se pevně Boží neměnné ruky.

Bratr Branham zpívá.

Skloníme hlavy a držíme to pevně v našich myšlenkách, v tom smyslu, že skláníme naše hlavy do prachu, ze kterého jsme vzati a do kterého se zase jednoho dne vrátíme zpět. Ale vy také víte, že máte v sobě duši, která se bude muset zodpovídat před Bohem. Jestliže cítíte, že ještě nejste pro vytržení připraveni, kdyby se dnes večer mělo uskutečnit, a vy byste chtěli, aby jste byli vzpomenu ti v modlitbě, pak pozdvihněte své ruce. Nemáme tu místo pro oltářní volání. Váš oltář je právě tak vaše srdce. Zvedněte ruce. Bůh ti požehnej, tobě, tebe. „Cítím, že nejsem připraven, bratře Branhame, chtěl bych být opravdovým křesťanem. Pokoušel jsem se o to, ale vždycky mi něco scházelo. Víím, že nejsem tam, kde bych měl být. Buď mi milostiv, ó Bože. Zvedám svoji ruku. Buď mi milostiv.“ Asi dvacet, třicet rukou se v této malé skupině již zvedlo, a zvedají se další.

Drahý Bože, Ty víš, co je za těmato rukama hluboko v srdci. Prosím věrný Bože, neboť jsem odpovědný jen za jedno: a to je, říci pravdu. Věrný Bože, oni by chtěli být zachráněni, chtěli by být pravými křesťany. Nechtějí jen pohnutí mysli, něco, do čeho by se vystupňovali, denominační systém, vyznání víry nebo nějaké dogma, že by bylo něco přidáno. Oni chápou, Otče, že to musí být čisté nesmíchané Slovo Boží. Všechno ostatní pomine, nebe i země, ale Slovo ne. Jestliže jste Slovem, pak může země pod námi zmizet, ale my nemůžeme pominout, protože jsme to Slovo, Ženichova Nevěsta.

Prosím za každého jednotlivého, abys jim to dal, Otče. To je moje upřímná modlitba. Odpusť mi, Otče, že jsem dnes večer tak nervózní, přišel jsem pozdě, byl jsem tak rozechvělý a tak trhaně mluvil. Přesto, spoj ta slova dohromady Tvým vlastním božským způsobem, veliký Duchu Boží. Vlož je do srdcí lidí tak, jak je míním ve svém srdci. Dej jim motiv a cíl, který mám i já v srdci. Učiníš to, Pane? Zachraň, kdo se nechá zachránit, a táhni je k Sobě, Pane. Nechť jsme připraveni pro hodinu vytržení, která brzy nastane. Prosím o to ve jménu Ježíše. Amen.

Bůh vám požehnej. Nyní prosím, předsedajícího této konference, ať se ujme slova.
